

KOMMUNISTISK POLITIK

Nr. 2
februar
- marts.
2016
20. årg.

Fra den græske generalstrejke mod EU's og Syriza-regeringens pensionsreform den 4. februar 2016

TEMA: Folkeafstemninger og redningsplanker
Trepartsforhandlinger og fupvækst
Kapitalistisk 'deleøkonomi'

VREDEN ULMER:
GNISTEN KAN BLIVE TIL ET BÅL

Spark EU- og krigspolitikerne ud!

EU- og krigspolitikerne – som stort set er de samme – har været en katastrofe for Danmark. I løbet af godt et kvart århundrede har de fået slået den danske velfærdsstat, integreret Danmark i en reaktionær Europæisk Union, der ikke fungerer, og siden 2001 anbragt Danmark i allerforreste række i terrorkrigene, som ikke har ført noget som helst godt med sig, men udløst historisk store flygtningestrømme.

Leden ved den nyliberale nedskærings-, krigs- og unionspolitik og ved eliten af 'ansvarlige politikere' – borgerskabets betroede m/k'er – har aldrig været større.

Mere end noget andet har flygtningekrisen vist, hvor lidt både de reaktionære politikeres 'nationale' og deres 'internationale' løsninger duer. Den ene spækker det europæiske kontinent med hegn og pigtråd, den anden vil befæste EU's 'ydre grænser' med vagter og krigsskibe. Behovet for en politik af et helt andet indhold er umiskendeligt.

Hos en af EU's sværvægttere har modvilje mod den trefløjede nyliberale politik nu udløst en folkeafstemning. Om hvorvidt Storbritannien skal forblive medlem med et sæt forbehold, forhandlet af David Cameron og EU-toppen, eller om 'Brexit' – britisk udtræden af EU – bliver en realitet.

Arbejderklassen – i Danmark, UK og EU – har en direkte interesse i britisk udtræden. EU er til gavn for monopolerne, og en svækkelse af den konstruktion vil også svække dem. Derfor er alle borgerskabets partier – 'røde' eller blå – i gang med at støtte Cameron. Fra Lars Løkke. DF og S i Danmark til den 'venstreorienterede' Labour-leder Jeremy Corbyn.

Derfor fremstilles den britiske EU-modstand som 'højreorienteret', 'nationalistisk', fremmedfjendsk og mere end halvracistisk. Det er en fuldstændig skævvredet fremstilling, som alene tjener EU-politikerne. Tingene må anskues fra en klassevinkel: Hvem gavner den ene eller anden politik. EU gavner kapitalen. Punktum.

De britiske arbejdere kan beslutte sig for udtræden. Sker det, vil det have direkte konsekvenser for dansk politik. Kravet om en dansk folkeafstemning om medlemskab står allerede stærkt, og vil forstærkes kraftigt. Sejrer Cameron og

Corbyn vil både det britiske og danske medlemskab humpe videre fra krise til krise i unionen.

Folkebevægelsen mod EU er den eneste danske politiske kraft med parlamentarisk repræsentation, der fremfører kravet om en dansk folkeafstemning og medlemskab og som arbejder på at få Danmark ud. Enhedslisten har stor indflydelse i Folkebevægelsen, men partitoppen søger nu – som for nogle år siden – at få truffet beslutning om selvstændig partiopstilling på landsmødet i maj i år og dermed udtræde af Folkebevægelsen som parti. Enhedslisten vil føre en 'socialistisk politik' i EU. Enhedslisten er på EU-plan medlem af Europæisk Venstreparti, hvis toneangivende partier alle er tilhængere af EU. De kaster redningsplanker ud for det kriseramte EU og lover at reformere det til noget andet og bedre – selvom de intet har at have løfterne i. Det er pseudosocialisme, classesamarbejds politik i praksis.

En klassepolitik i forhold til EU består derimod i at forstå:

- at man ikke kan være socialist og samtidig tilhænger af EU, som er monopolernes projekt for at skabe en ny kapitalistisk og imperialistisk supermagt – Europas Forenede Stater.

- at EU ikke kan reformeres indefra til det bedre – til et demokratisk projekt til gavn for arbejderne og folkene – gennem sine strukturer og institutioner. At derfor de enkelte landes og folks kampe for at løsrive sig fra EU peger fremad og ikke tilbage og derfor må støttes.

- at der må bygges de bredest mulige fronter på nationalt og internationalt plan, herunder EU-plan, med arbejderklassen som kerne for at sætte en stopper for den trefløjede nyliberale politik – og smide nedskærings-, EU- og krigspolitikerne ud.

Disse udgangspunkter kan også rummes i Folkebevægelsen mod EU.

Redaktionen 15. februar 2016

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver måned -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Vesterfælledvej 1B
1750 København V.
mail: kompol@apk2000.dk

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83
e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

Facebook: kpnetavisen

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser 2016
Halvår (6 nr.) 260 kr.
År (12 nr.) 475 kr.

Institutioner
1 år 600 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271
Næste nummer udkommer
18. marts 2016
Deadline næste nr. 11.03.16

De 62 rigeste personer ejer mere end halvdelen af jordens befolkning – og de bliver færre

Organisationen Oxfam International – som den danske ulandsorganisation Ibis netop er blevet medlem af – er kendt for sine årlige rapporter om udviklingen af de globale fattigdomskløfter. De plejer at være gode for nogle overskrifter også i mainstreammedierne. Sådan har det også været i år.

Særligt to overskrifter er gået det meste af jorden rundt.

Den ene er:

De 62 rigeste personer i verden ejer lige så meget som den fattigste halvdel af verdens befolkning

Den anden lyder sådan:

Den rigeste ene procent ejer mere end de resterende 99 procent tilsammen

Det er grundlæggende fakta om den globale indretning – og dommedagstrompeter over et sygt, perverst og udlevet system.

Selvom mange systembevarende kræfter arbejder ihærdigt på at bilde verden ind, at udviklingen bevæger sig i en anden retning – mod mere social lighed, mod mindre fattigdom – viser de nøgne tal og kendsgerninger noget andet: Det bliver værre! Et fåtal af rige blive stadig rigere, det store flertal stadig fattigere.

Den økonomiske verdenskrise i 2007-08 betød en ekstraordinær og gigantisk statslig støtte til kriseramte banker og finanskapital, som har forgældet mange lande, og er betalt med velfærdsreduktion, har sat yderligere skub i uligheden og kløfterne mellem rig og fattig.

Oxfams data viser, at 'formuen', som den fattigste halvdel af verdens befolkning råder over, faldt med 41 pct. mellem 2010 og 2015, på trods af at der kom 400 millioner flere mennesker til på kloden. På samme tid øgedes de 62 rigestes formuer med 500 milliarder dollars til 1,76 billioner dollars.

I 2010 skulle der 388 milliardærer til, for at de ejede det samme som den fattigste halvdel. I 2014 var det 80. Nu

altså 62. Det går hurtigere, end Oxfam havde forventet.

Den rigeste procent af verdens befolkning ejede i gennemsnit 1,7 millioner dollars. De fattigste 648 millioner har i gennemsnit 5000 dollars.

Disse afslørende kendsgerninger om et dødsygt og dødsdømt system må selvfølgelig anfægtes fra systemets side – udover at blive imødegået med nye løgne og fordrejninger.

To modpoler

Chris Giles, økonomiredaktør på Financial Times, forsøger at anfægte Oxfams data og hævder, at rigdomskløfterne i verden bliver udjævnet, og at fattigdommen globalt set mindskes.

Men faktisk tæller Oxfams opgørelse ikke de formuer med, der befinder sig i skattely. Det er astronomiske summer. Det er anslået til 7,6 billioner dollars, ifølge ekspernten Gabriel Zucman.

Oxfam anslår, at 30 pct. af Afrikas finansielle formuer befinder sig i skattely. Tabet i skatteindtægter herfra på 14 milliarder dollars ville være nok til at betale for sundhedsudgifter for mødre og børn til at redde fire millioner børns liv hvert år og ansætte nok lærere til, at alle afrikanske børn kunne komme i skole.

Oxfam-rapporten offentliggøres op til det årlige møde i det verdensøkonomiske forum (WEF) i Davos. Ni ud af ti virksomheder tilknyttet WEF er aktive i mindst ét af skattelyene. Oxfam vurderer, at multinationale selskabers skatteunddragelser koster udviklingslandene mindst 100 milliarder kroner årligt. Selskabernes satsning på skattelyene fremgår af, at deres investeringer i disse firedobledes mellem 2000 og 2014.

Oxfam og dens danske medlemsorganisation Ibis mener at have et middel mod den voksende ulighed: at eliminere skattelyene.

Som Ibis-chefen i Danmark, Lars Koch, siger:

– Vi diskuterer, om vi har råd til vel-færd, råd til flygtninge og uddannelse. Vores spørgsmål lyder derimod, om vi har råd til skattely. Hvorfor har vi råd til skattely, som koster Danmark og udviklingslandene mange milliarder kroner i tabte indtægter hvert eneste år, som kunne bruges på uddannelse, flygtninge osv.?

Lars Koch tilføjer:

– Regeringen skærer over otte milliarder kroner på uddannelse i Danmark. Det er hat og briller i et langsigtet investeringsperspektiv. De penge kunne man sagtens få ind ved at få lukket skattehuller.

Problemet er, at det nuværende politiske system understøtter de multinationale og deres skattely. Derfor vil de ikke gøre noget ved det. Fiduserne er en del af den måde, det kapitalistiske system fungerer på.

Skattefiduserne er ikke hovedproblemet. Det er et økonomisk system, som i sig selv genererer større og større ulighed år for år. Det, som Karl Marx konstaterede og satte fingeren på. Det er det, som må afskaffes, for at uligheden kan vendes på globalt plan.

Britisk folkeafstemning om EU planlægges til 23. juni

Både den britiske premierminister David Cameron og EU har travlt med at få den lovede EU-afstemning afviklet. Begge parter ønsker at få sagen lukket så hurtigt som muligt – og med et britisk ja til den ny aftale, Cameron fremlægger, at få gravlagt perspektivet om, at et land kan træde ud af EU, for den næste lange periode.

Britiske medier er overbeviste om, at Camerons foretrukne afstemningsdato er torsdag den 23. juni. Det bygger de blandt andet på, at Cameron har afvist en henvendelse fra førsteministre i Skotland, Wales og Nordirland om ikke at afvikle den i juni måned.

Der skal nemlig afholdes valg til de lokale parlamenter i de tre lande den 5. maj, og de politiske ledere frygter, at en EU-afstemning i juni vil gribe forstyrrende ind i de planlagte valgkampe

– ikke mindst fordi EU-spørgsmålet deler partierne og deres vælgere.

Realiteten er, at kampen om udfaldet af folkeafstemningen allerede er i fuld gang. Cameron har forsøgt at fremstille aftalen med EU med en britisk 'nødbremse' i forhold til sociale ydelser som en stor imødekomme af hans krav. Labour-lederen Jeremy Corbin har til gengæld betegnet det hele som et stort og aftalt 'skuespil'.

Meningsmålinger siger, at et flertal af briterne ikke anser aftalen som gunstig for Storbritannien, og det styrker den brede strømning, der vil ud af EU – en såkaldt Brexit.

I England og Storbritannien findes der ikke en tværpolitisk bevægelse for at forlade EU a la den danske Folkebevægelse mod EU. Det betyder, at EU-modstanden bliver mere delt i 'højreorienteret' og 'venstreorienteret' EU-modstand.

Trods al kritik af Cameron vil Labour og Corbin føre en kampagne for, at briterne skal stemme ja til Camerons aftale.

Cameron er i øjeblikket på turne i EU-landene for at få regeringsledernes støtte til aftalen, som blev præsenteret af EU-præsident Tusk tidligere på ugen. Den skal godkendes på et snarligt EU-topmøde.

Først derefter vil der blive sat en officiel dato på afstemningen.

På vej mod 'Brexit'? Den britiske EU-modstand står stærkt

Debatten for og imod britisk medlemskab af EU har været i gang længe, og modstanderne af EU og britisk medlemskab er klar til en snarlig afstemning, planlagt til fjerde uge i juni.

De EU-glade medier fremstiller det, som om den stærke britiske modstand mod EU alene er højreorienteret og fremmedfjendtligt bagstræb. Det er stærkt fortegnet. Også store dele af venstrefløjen og mange faglige kræfter vil have Storbritannien ud.

Den seneste britiske meningsmåling, foretaget efter at David Cameron fremlagde resultatet af sin nye aftale med EU og offentliggjort i The Times, er ikke opmuntrende for hverken de britiske EU-tilhængere eller Bruxelles.

Selvom den britiske premierminister fremstiller aftalen som en stor sejr for hans politik og som afgørende indrømmelser til Storbritannien, som sikrer britisk suverænitet og mindre EU, forkaster de britiske vælgere den.

Meningsmålingen giver en klar fremgang til dem, der vil ud af EU. De førte i forvejen, men denne føring er forstærket efter offentliggørelsen af Camerons aftale.

Ifølge målingen vil 45 pct. af briterne stemme for udtræden, mens 36 pct. vil stemme for at blive med Camerons 'undtagelser'. 19 pct. er i tvivl.

Det er en stærk føring. Tilhængerne af 'Brexit' – britisk udtræden – er vokset med tre procent siden forrige måling fra før Camerons aftale.

Heftig kamp op til folkeafstemningen

Hvis den forventede afstemning den 23. juni i år fastholdes, kan der forventes en øredøvende skræmmekampagne. Ikke bare fra Cameron, den britiske regering og den parlamentariske opposition i form af Jeremy Corbins Labour, der vil føre kampagne for britisk forbliven i EU, men også fra hele EU-apparatet

og Camerons politiske støtter i EU.

Der vil blive brændt enorme summer af for at få briterne til at sige ja til Camerons pakke, for EU er monopolkapitalens klub. De fleste medier i Storbritannien og EU vil oprulle skrækszenarier af, hvad der vil ske for briterne, hvis de forlader unionen.

Løkke, DF og Cameron

Camerons støtter tæller også den danske regeringschef og partiet Venstre. Dansk Folkeparti har ligeledes lagt sig tæt op ad Camerons positioner og vil gøre dem til Danmarks. Dansk Folkeparti vil slås for, at Danmark og Storbritannien forbliver i EU.

Lars Løkke og DF fremstiller Camerons aftale med EU med de fire punkter, hvor han angiveligt har fået indrømmelser, som 'en chance for Danmark' og som svaret på kravet om 'mindre EU'.

Under Camerons hastebesøg i Danmark for nylig kunne man tilmed høre Lars Løkke skamrose de samme danske EU-undtagelser (eller 'forbehold') fra 1992, som Venstre og de danske eurofile-partier ellers har søgt at undergrave og afskaffe.

Det seneste forsøg blev afvist med folkeafstemningen den 3. december 2015, der sagde nej til at afskaffe retsundtagelsen.

Støtte til den britiske kamp for udtræden

De britiske EU-modstandere, der har fået fremtvunget en folkeafstemning om medlemskab, fortjener støtte fra den danske EU-modstand, som vil have Danmark ud af EU.

Den britiske folkeafstemning er den største åbning for den mulighed, der nogensinde har været.

Der er al mulig grund til at forstærke kampen for dansk udtræden parallelt med den britiske kampagne.

Den herskende klasse er delt

I modsætning til i Danmark er den herskende klasse og de britiske kapitalister delt i synet på EU. En betydelig del af dem foretrækker et Storbritannien uden for EU. Det er en baggrund for, at mange politikere fra det konservative regeringsparti, det britiske borgerskabs historisk foretrukne parti, har erklæret sig som tilhængere af Brexit.

Men den britiske EU-modstand dækker ligesom den danske over et bredt politisk spektrum.

Det spænder fra det store EU-modstanderparti UKIP med politiske standpunkter, som ikke ligger så langt fra Dansk Folkeparti – bortset fra at det vil ud af EU – til en stor del af venstrefløjen og fagbevægelsen.

Ligesom i Danmark med socialdemokraterne er Labour-partiet også under den 'venstreorienterede' Jeremy Corbyn tilhænger af EU, og dermed også dele af fagtoppen. Men også Labour-partiet er delt.

Den reformistiske venstrefløj, der i Storbritannien er stærkt trotskistisk præget, er ligesom EU's Europæiske Venstreparti, som blandt andet tæller Syriza, det spanske Podemos, det franske Parti Gauche, det tyske Linke og danske Enhedslisten som medlemmer, generelt positiv over for EU. Socialist Workers Party (SWP) anbefaler et ganske forsigtigt Nej.

Sammen med socialdemokraterne vil venstrereformisterne forvandle Unionen til noget 'progressivt' under overskrifter som 'en social Union' eller 'et socialt Europa'. Det er ikke andet end en illusorisk drøm.

TEMA: Krise og folkeafstemninger

Arbejder- og faglig EU-modstand i Storbritannien

Den britiske arbejderklasse og kæmpende britiske faglige kræfter forventer ikke noget positivt fra EU, men støtter britisk udtræden.

Det gælder for eksempel TUA/EU – Trade Unionists Against EU.

De siger f.eks.:

'Hvis der er brug for flere beviser på, at 'det sociale EU' er en myte, kan anføres den kendsgerning, at de EU-medlemsstater, der er underlagt EU's, Den europæiske Centralbanks og IMF's redningsplaner, nu lider under den største tilbagegang med hensyn til kollektiv forhandlingsret i verden. Den Internationale Arbejdsorganisation ILO har for nylig påvist, at det største fald med hensyn til kollektive overenskomster var i Rumænien med 63 pct. og i Grækenland med 45 pct.'

I en artikel med titlen 'Stem for udtræden, og stem imod TTIP' konstaterer TUA/EU:

'EU's Eurozone er en sort plet i verdensøkonomien, som ødelægger samfundenes økonomi. Grækenland og alle andre stater ville være i en bedre tilstand uden for dette nyliberale torturkammer. Desuden vil Storbritannien og alle andre stater være i bedre stand uden for EU.'

Blandt venstrekræfterne, som vil have UK ud af EU, er også Communist Party of Britain, som udgiver dagbladet Morning Star, og Communist Party of Britain (Marxist-Leninist).

Modstandskampagner

Modstanden i UK savner en fælles politisk front som den danske Folkebevægelsen mod EU. Men der føres omfattende kampagner for Brexit på nettet og i de sociale medier.

F.eks. findes der initiativer som Vote Leave, Grassroots Out eller Get Britain Out.

Mange af disse kalder sig tværpolitiske, men er initiativer, som især tegnes af UKIP og Konservative samt enkelte Labour-politikere.

Med hensyn til finansieringen gælder det både for tilhænger-kampagnerne og kampagnerne for at få Storbritannien ud, at store virksomheder og selskaber kaster mange penge ind i dem. Og fremmedfjendtligheden findes blandt højrekræfterne på begge sider. Derfor kan Dansk Folkeparti stå side om side med Cameron.

Der er ren forfalskning, når de danske og øvrige pro-EU-medier prøver at fremstille den britiske EU-modstand som simpelthen højreorienteret, fremmedfjendsk og isolationistisk.

DiEM25 og PlanB: Redningsplanker for det kriseramte EU-projekt

Under stor medieopmærksomhed har Yanis Varoufakis, tidligere finansminister i den græske Syriza-regering, lanceret en ny bevægelse, der skal gøre EU demokratisk og til et redskab for borgerne i unionen. Europæisk Venstreparti arbejder på en Plan B for EU med samme formål. Problemet er, at begge projekter er illusoriske og skal komme monopolernes kriseplagede EU til undsætning.

Tiltroen til muligheden for at forvandle EU fra en nyliberal imperialistisk blok til noget progressivt, til 'et socialt Europa', led et alvorligt knæk, da Syriza-regeringens forsøg på at undslippe sine slavebindende gælds-lænker kollapsede, og den accepterede EU's brutale nedskæringsdiktater. Det græske folk fortsætter protesterne mod EU's nedskæringspolitik – senest med en dags generalstrejke 4. februar mod endnu en reform, der tager sigte på at beskære pensionerne.

Ikke mindst meldte tømmermændene sig blandt venstrekræfter og faglige organisationer, som har været ivrige fortalere for 'det sociale EU' i den ene eller anden variant.

Illusionstabet har skabt travlhed blandt de reformistiske venstrefløjs-strateger. Men i stedet for at opgive Projekt EU søger de at finde nye veje til at reformere det.

Ikke mindre end to styk af slagsen er netop lanceret. Det er forskellige projekter, men begge med udspring i Syriza og Europæisk Venstreparti, det fælles EU-parti med en stærk repræsentation i EU-parlamentet, der omfatter store dele af den reformistiske venstrefløj, som det tyske Linke, det franske Party Gauche, græske Syriza og spanske Podemos.

Varoufakis' tredje vej: DiEM25

Den 9. februar lancerede Varoufakis sin

længe forberedte bevægelse til demokratisering af EU på et møde i Berlin – som en symbolsk markering af en udfordring af Tysklands centrale rolle i det nuværende EU.

DiEM25 – Democracy in Europe Movement 2025 – vil angiveligt udfordre 'elitens EU' og lave det om til et demokratisk, folkenes EU.

Med sin sædvanlige sans for selv-promovering erklærer Varoufakis, at 'Europas (læs: EU's) demokrati har brug for en ny begyndelse':

Yanis Varoufakis

'Vi har fundet en tredje vej mellem EU's udemokratiske teknokrati og nationalstaternes afmægtige pupper.'

'Det er den vej, som 'det officielle Europa' og nogle af de nationale eliter af al magt og med hele deres autoritære tankegang søger at modstå. Det er den vej, hvor en bølge af demokratisering, orkesteret af den europæiske befolkning selv, søger at tage kontrollen over deres liv tilbage fra uansvarlige teknokrater, medskyldige politikere og uigennemsigtige institutioner.'

'Vi vil demokratisere EU i bevidstheden om, at alternativet – en opløsning af det europæiske projekt – vil koste os alle dyrt.'

Dette demokratiprojekt har på forhånd opslutning fra en række småborgerlige reformpartier og kræfter. Heriblandt er det danske EU-glade Alternativet, som anbefalede et Ja til at eliminere den danske retsundtagelse ved den seneste folkeafstemning.

Varoufakis forestiller sig demokratisk kontrol med EU-institutionerne gennem 'fuld gennemsigtighed' (blandt andet i kraft af live-streaming fra møder) og på sigt indkaldelse af en grundlovgivende forsamling for hele EU inden for to år og oprettelsen af et 'suverænt parlament'.

'Er det utopi?' spørger han og svarer selv: 'Ja, selvfølgelig. Men er det mere realistisk, at EU overlever sin nuværende antidemokratiske hybris og økonomiske uansvarlighed? Eller at demokratiet kan genrejses i nationalstater, der er underlagt transnationale indre markeder og uigennemsigtige frihandelsaftaler?'

Varoufakis' projekt lyder nyere og mere radikalt, end det er. Faktisk er det simpelthen en repetition af opbygningen af de nuværende EU-institutioner og den demokratiske retorik, der omgav dem i sin tid, og som aldrig er indfriet. Derfor er der brug for forandring, for 'en ny begyndelse', for den folkelige opbakning bag Projekt EU smuldrer hastigt.

EU kan ikke reformeres til noget progressivt

Problemet er at sådanne forsøg på at reformere og demokratisere EU er prøvet før og ikke har virket. Heller ikke for Varoufakis' tidligere parti Syriza eller for Europæisk Venstreparti, som Alexis Tsipras har været kandidat til posten som EU-præsident for.

Folkebevægelsens medlem af EU-parlamentet, Rina Ronja Kari, giver ikke meget for Tsipras' og det danske Alternativets projekt:

– Når man ved, hvilke interesser EU er skabt for at tjene, virker Varoufakis' og Alternativets illusioner om at forandre EU indefra i bedste fald formålsløse, konstaterer hun.

Hun fastslår nogle grundlæggende

kendsgerninger, som EU-reformisterne lukker øjnene for:

– Det siges, at enhver forandring begynder med erkendelsen af problemet. Og skal vi forandre Europa til det bedre, er vi nødt til først at indse, at EU i sig selv er en del af problemet.

– EU er ikke en apolitisk størrelse, som frit kan formes og farves, som man måtte ønske. EU er fra begyndelsen oprettet til at styrke kul- og stålindustrien.

– EU's grundpiller, de fire "friheder", handler om pengenes, varernes, tjenesteydelse og arbejdskraftens frie bevægelighed – ikke menneskers frie bevægelighed, vel at mærke.

– Selv hvis utopisterne, EU-reformisterne og tidligere græske finansministre skulle have held med deres foretagende om at formindske Unionens demokratiske underskud; og selv hvis det mod enhver forventning for eksempel skulle lykkes at flytte magt fra EU-Kommissionen til de folkevalgte i EU-Parlamentet; selv da vil beslutningerne om fremtidens kurs begrænse sig til spørgsmålet om mere eller mindre hurtigt fremad mod det i traktaten fastsatte mål om "en stadig snævrere union".

Det kan ikke siges meget mere præcist. EU-elitens plan er at etablere Europas Forenede Stater fra 2025. Varoufakis' utopiske tredje vej er ikke en sten på vejen.

Det er til gengæld folkenes kampe – både mod EU's nyliberale nedskæringspolitik og mod processen for stadig mere Union. Den manifesterede sig f.eks. med det danske Nej til at opgive retsforbeholdet den 3. december og med, at den britiske EU-modstand har fremtvunget en folkeafstemning i juni – om britiske 'forbehold' eller udtræden.

De kapitalistiske nationalstater er ganske sikkert historisk forældede, men det er en kapitalistisk overnationalstat også, selvom den først er 'komplet' i 2025.

Arbejdernes og det store flertals interesser forsvares bedst, når overnationalt foretagender som EU ikke kan diktere en reaktionær nedskæringspoli-

tik over hele linjen eller gennemtvinge de multinationales projekter som TISA og TTIP.

Syriza-regeringen med Tsipras og Varoufakis afviste at trække Grækenland ud af euroen og ud af EU, selvom det ville have gavnet de græske arbejdere og det græske folk og svækket den græske kapital og monopolernes Projekt EU.

Varoufakis' nye projekt fortsætter denne nederlagslinje.

TEMA: Krise og folkeafstemninger

Plan B for EU

Varoufakis' gamle partifæller i Europæisk Venstreparti har også travlt med at udfinde en ny reformistisk strategi efter sammenbruddet for det mislykkede reformforsøg anført af Syriza.

Det nye projekt er blevet kendt som Plan B for Europa og anføres af et af Europæisk Venstrepartis større partier, det franske Parti Gauche og partilederen Jean-Luc Mélenchon.

Den 23. januar gennemførtes et større arrangement i Paris for at lancere det. Omkring 30 navne fra den reformistiske venstrefløj i EU skrev under på indkaldelsen. Også Varoufakis var medindkalder. Fra Danmark var det Enhedsliste-politikerne Søren Søndergaard og Nikolaj Villumsen. Og overraskende nok Folkebevægelsens Rina Ronja Kari.

Plan A er ifølge dette at arbejde nationalt og samlet i EU for at opnå en genforhandling af samtlige EU's traktater. Plan A er planen for 'et demokratisk EU'.

Sideløbende med dette er der en 'Plan B' for at imødegå EU's mest reaktionære og antidemokratiske kræfter.

Den består i 'at styrke vores positioner over for deres brutale gennemførelse af en politik, der ofrer flertallet for et lille mindretals interesser. Men også for igen at hævde det simple princip, at EU drejer sig om EU-borgere ('Europe is about Europeans'), og at valutaer er redskaber til at fremme deling af velstand, ikke torturretskaber eller våben til at myrde demokratiet med.

Hvis euroen ikke kan demokratiseres, hvis de insisterer på at bruge den til at kvæle folket, vil vi rejse os, se dem lige i øjnene og fortælle dem: Gør bare jeres værste! Jeres trusler skræmmer os ikke. Vi vil finde en måde at sikre, at EU-borgerne ('Europeans') har et valutasystem, der arbejder for dem, ikke på deres bekostning.'

Retorikken er voldsom. Men Plan A og B er nogenlunde lige så konkrete og realistiske som DiEM25.

Det er to produkter af samme reformistiske strategi, begge dømt til at fejle.

De tjener i sidste ende kun til at bremse udviklingen af modstanden mod monopolernes Projekt EU ved at forny illusioner om muligheden af at reformere det i stedet for at arbejde for at kaste det på historiens losseplads.

Blandt andet ved at styrke kampen i de enkelte lande for at bryde med EU og forlade det, som Folkebevægelsen mod EU i Danmark og mange andre demokratiske kræfter i EU-landene arbejder for.

Reformistisk klassesamarbejde i EU kollapse

Socialdemokraterne overførte deres nationale klasse-samarbejdsstrategier til EU med løfter om at skabe 'et socialt Europa', hvor arbejdernes rettigheder respekteres og deres stilling styrkes.

Det er et projekt, som er kollapse endnu tydeligere og langt hurtigere end de nationale projekter som de nordiske velfærdsstater, som nu er demonteret i

Unionen.

Europæisk Venstreparti er reformismens 'venstrefløj'. Enhedslisten drømmer nu for alvor om at blive en synlig del af denne på EU's politiske scene. Det er ikke mindst det, en selvstændig opstilling til EU-parlamentet og et brud med Folkebevægelsen mod EU sigter på.

Partierne i Europæisk Venstreparti er nogle af socialdemokraternes traditionelt vigtigste allierede og samarbejdspartnere. I Danmark illustreret af en 'rød blok' med S, SF og Enhedslisten, der undertiden kan suppleres med Radikale og/eller Alternativet.

DiEM25 og Plan A og Plan B i EU er ikke andet end redningsplaner for classesamarbejdet og Projekt EU.

Socialister kan ikke være tilhængere af monopolernes Europæiske Union, dens fælles overnationale institutioner og valuta. Ikke i nogen form.

Europas Forenede Kapitalistiske Stater er og bliver et reaktionært projekt.

Ikke muligt at ændre EU indefra

De marxistisk-leninistiske partier i Europa, der er organiseret i CIPOML – Den internationale konference af

marxistisk-leninistiske partier og organisationer – har draget den stik modsatte konklusion af venstrereformisterne.

I udtalelsen fra det regionale møde i juni 2015 slås utvetydigt fast:

‘Overalt vokser bevidstheden om, at det ikke er muligt at ændre EU indefra og at udvikle det til en såkaldt progressiv institution til gavn for befolkningerne.

Vi forsvarer betingelsesløst befolkningernes ret at bryde ud af EU, euroen og alle deres politiske og økonomiske mekanismer.’

Det er vejen ud af Den Europæiske Unions blindspor.

Kravet om ny folkeafstemning om dansk medlemskab af EU vokser

38 procent af danskerne vil gerne have en ny folkeafstemning om EU-medlemskab i lighed med den britiske, som efter alt at dømme vil blive gennemført den 23. juni i år. Det viser en opinionsmåling, foretaget af Norstat for Altinnet. Det er uden at spørgsmålet om en dansk folkeafstemning er blevet rejst af folketingspartier i den offentlige debat, hvor det kun er taget op af Folkebevægelsen mod EU.

Spørgsmålet i opinionsmålingen lød sådan:

“Storbritannien skal senest i 2017 til folkeafstemning om, hvorvidt de fortsat skal være medlem af EU. Skal Danmark have en lignende folkeafstemning?”

Det gav et resultat på 38 pct., der gerne vil have en afstemning, mens 47 pct. ikke ønsker det. 15 pct. ved ikke.

Spørgsmålet om en folkeafstemning om dansk medlemskab har ikke været rejst af et eneste af folketingets partier og har ikke fået en synlig placering i den offentlige debat. Det har kun været fremført af Folkebevægelsen mod EU.

Ikke mindst derfor ser der ud til at være meget stort antal tilhængere af en folkeafstemning, som ikke er repræsente-

ret i denne sammenhæng i det danske folketing. .

Af folketingspartierne er det kun Enhedslisten, der har en dansk udtræden af EU på sit officielle program. Men partiet har ikke aktivt fulgt det op med kampagner for dansk udtræden eller krav om folkeafstemning.

Løkke-regeringen og støttepartiet Dansk Folkeparti er allerede aktive i David Camerons kampagne for at UK skal forblive som medlem af EU. Det støttes også af de øvrige danske EU-glade partier.

Enhedslisten har ikke tilkendegivet, om partiet vil støtte Camerons aftale eller en stemme for britisk udtræden. Søren Søndergaard har derimod krævet en dansk parallelaftale til Camerons.

Danmark har holdt adskillige folkeafstemninger i forbindelse med EU og dets udvikling hen imod stadig mere Union. De har klart afvist mere EU, og derfor har tilhængerpartierne flere gange forsøgt at omstøde de danske undtagelser, men uden held.

Når danskerne ikke stemmer, som de herskende vil have det, får de lov til at stemme om igen. Men EU-partierne

ønsker på ingen måde en ny afstemning om medlemskabet. Det blev der stemt om én gang for alle i 1972.

Dengang var valgets alderen 20 år. Med andre ord er det kun 63-64 årige og ældre danskere, der har taget stilling til medlemskabet. Dengang var EU ikke en politisk, økonomisk og militær union som det er i dag. Og danskerne blev højtideligt lovet at den aldrig ville blive det, men forblive et økonomisk frihandelsområde.

Denne grundlæggende løgn har gennemsyret dansk politik siden. Det er én af grundene til at rigtig mange danskere nu ønsker en ny afstemning om medlemskabet.

Modstanden mod EU er ikke blevet mindre, siden Danmark blev medlem, men er vokset med erfaringerne.

EU-folkeafstemning i Holland den 6. april: EU-toppen frygter et nyt Nej

EU i Ukraine

Holland skal den 6. april afholde en EU-folkeafstemning. Den tales der ikke meget om, men den kan blive endog meget vigtig ikke bare for udviklingen i Holland, men for hele den i forvejen kriseramte Europæiske Union, der står på et lavpunkt af opbakning fra borgerne.

Hollænderne skal stemme ja eller nej til, hvorvidt regeringen kan godkende EU's associeringsaftale med Ukraine om dette lands særlige og nye status, som trådte i kraft pr. 1. januar – så at sige på forventet efterbevilling i form af efterfølgende ratifikationer fra medlemslandenes regeringer.

Folkeafstemningen er udløst af en underskriftsindsamling blandt hollandske vælgere, som regeringen er forpligtet til at udskrive. Det kræver 300.000 underskrifter at fremtvinge en folkeafstemning, men mere end 450.000 skrev under i løbet af seks uger.

Det er 'Komiteen af EU-borgere', som står bag initiativet. Den har tidligere rejst krav om undersøgelse af en række forhold omkring Holland og EU – blandt andet om, hvordan euroen blev indført.

I 2013 indsamlede komiteen 56.000 underskrifter på en opfordring til parlamentet om at udskrive en folkeafstemning for et stop for overførelse af magt til EU. Dengang stemte 112 medlemmer af parlamentet mod en folkeafstemning om Hollands videre EU-tilhørsforhold, mens 38 stemte for forslaget.

Komiteen er skråt uenig med den politik, som EU fører over for Ukraine. Aktivisterne betegner associeringsaftalen som 'en provokation' og som 'en trussel mod vores velfærd og ukrainernes velfærd'.

Folkeafstemningen vil ikke være bindende for regeringen, men den vil udløse en større parlamentarisk krise. Både den hollandske regering og EU-toppen har fået sig et større chok, fordi den første opinionsmåling viste et massivt flertal for at stemme nej til Hollands tilslutning til associeringsaftalen, der er betegnet som første skridt til ukrainsk EU-medlemskab. Mere end 50 pct. af vælgerne siger, de vil stemme nej.

En afvisning af aftalen kan udløse 'en kontinental krise', siger EU-kommissionsformanden Jean Claude Juncker til den hollandske avis NRC Handelsblad.

Det er Rusland, som vil tjene mest på et nej, lyder det fra Juncker:

– Lad os ikke forvandle folkeafstemningen til en afstemning om EU. Jeg håber virkelig, at hollænderne ikke vil stemme nej af grunde, som ikke har noget at gøre med selve traktaten.

De hollandske pro-EU-partier i og uden for regeringen planlægger en massiv kampagne for et ja ved afstemningen den 6. april. I 2005 afviste de hollandske vælgere ved en folkeafstemning med næsten 2/3 af stemmerne det daværende forslag til en EU-forfatning.

Det danske folketing har ratificeret Ukraine-aftalen uden nogen offentlig debat.

Nyheder hvor der kæmpes

Følg med i det ny
kpnet.dk

Kommunistisk Politik på nettet -
hver dag

KPnetavisen Facebook forum
Twitter @kpnetdk

Deltag på kpnet.dk/blogs

KPnetTV og KPnetTV2
Reportager fra gaden på youtube

Tegn abonnement på
månedssbladet
Kommunistisk Politik

Abonnementspriser 2016
Halvår (6 nr.) 260 kr.
År (12 nr.) 475 kr.
Institutioner
1 år 600 kr.

STØT Kommunistisk Politik
på Oktobers konto:
Bankkonto
1551 - 166 34 271
eller
Giro 1-663-4271

kontakt: kompol@apk2000.dk

Asocialt kontanthjælpsloft rammer enlige med børn med kirurgisk præcision

Den tidligere kontanthjælpsreform har ramt hårdt. Nu kommer et brutalt kontanthjælpsloft oveni.

Indførelsen af et nyt kontanthjælpsloft, hvor eneforsørgere med børn kan miste over 5.000 om måneden, førstebehandledes 9. februar, i folketetinget. Boligselskaberne advarer mod, at det vil betyde flere tvangsudsættelser, flere hjemløse. Sociale organisationer og grupper har længe protestere mod det asociale forslag, der øger fattigdommen for dem, der i forvejen har mindst.

Kontanthjælpsloftet er skruet sammen på en sådan måde, at det er boligsikringen og den særlige boligstøtte, der bliver skåret i, hvis man rammer loftet. Hvor meget man mister, kommer derfor an på, hvor meget man betaler i husleje.

En enlig mor med ét barn kan miste over 5.000 kroner hver måned. Det viser nye

beregninger fra Lejernes Landsorganisation (LLO). De advarer sammen med andre boligselskaber om, at det vil betyde, at mange ikke vil kunne betale deres husleje og må tvangsudsættes på gaden.

Kirurgiske nedskæringer

Tal viser, at aftalen vil ramme 34.500 ude- og hjemmeboende børn under 18 år og deres familier.

Løgn om tal

Regeringen og aftalepartierne har løjet og fremlagt forkerte, sminkede tal omkring konsekvenserne af det nye kontanthjælpsloft. Det gjorde de også ved efterårets skandale omkring nedskæring af boligydelsen til pensionister.

– De tidligere beregninger er baseret på, at den enlige mor betaler 2.800 kroner i husleje eksklusive forbrug. Men det er de færreste, der har så lav en husleje, i hvert fald i de større byer, forklarer Jesper Larsen fra Lejernes Landsorganisation (LLO).

Beregninger fra LLO viser, at den gennemsnitlige husleje for en lejlighed på 85 kvadratmeter i større byer er på 8.500 kr. om måneden. Så en enlig forserger vil reelt miste 5.200 kr. om måneden, hvilket gør, at huslejen ikke kan betales.

Kommuner udelukker de fattigste fra boliger

Med kontanthjælpsloftet og den nedsatte integrationsydelse, der nu er vedtaget af et folketingsflertal, vil stadig flere blive tvunget på gaden, fordi de ikke kan betale de høje huslejer.

Reformerne har allerede sat mange familier fra hus og hjem. Og når reformerne for alvor slår igennem de næste par år, vil antallet af fattige stige drastisk.

Flere og flere kommuner forsøger derfor at bekæmpe de fattigste – i stedet for at bekæmpe fattigdom – ved at nægte dem at flytte ind i almennyttige boliger.

I kommuner som Vejle og Ålborg har byrådene besluttet, at de hellere vil have tomme lejligheder i deres almennyttige boliger end at have fattigrøve på kontanthjælp og integrationsydelse til at flytte ind.

Også København, Århus og Odense har vedtaget, at man ikke vil have flere mennesker på kontanthjælp og integrationsydelse til at bosætte sig i bestemte almennyttige boligområder. Søger de, giver boligorganisationen afslag. Folk med arbejde og studie får typisk lov til at springe køen i boligforeningen over og flytte ind i stedet.

Kommunerne diskriminerer folk på overførelsesindkomster med den begrundelse, at de er for ”belastende” og ”de forkerte” at få ind. Det er ikke lovligt at diskriminere folk ud fra etni-

citet, race eller køn, men fuldt lovligt i dagens Danmark at diskriminere ud fra sociale og klassemæssige kriterier.

– Gruppen, der har svært ved at betale en bolig, bliver større, men boliger bliver ikke billigere. Det problem kommer til at overskygge alt andet, siger Gunvor Christensen fra SFI til ugebrevet A4. Hun forsker blandt andet i måder at forbedre socialt udsatte områder.

At hæve skatten er ikke vejen frem mod nedskæringer

Dorte Grenaa
på KPnetBlogs

– Sidste gang vi havde et kontanthjælpsloft, kunne vi se, at antallet af udsættelser steg. Denne gang rammer loftet med kirurgisk præcision de enlige med børn, og de kommer til at stå i en situation, hvor økonomien vanskeligt kan hænge sammen, siger Bent Madsen, der er administrerende direktør i BL – Danmarks Almene Boliger.

Det er regeringen, Dansk Folkeparti, Liberal Alliance og De Konservative, der tilbage i november sidste år indgik et aftale om kontanthjælpsloftet. Og som fastholder, at forslaget vil skabe flere i arbejde og vækst!

Forslaget er ikke bare en genindførelse af det gamle kontanthjælpsloft fra 2004 til 2011. Dengang blev pinen udskudt i de første seks måneder, man var på kontanthjælp. Men det nye forslag rammer det fra dag et.

Vi har en regering, hvis mantra er ”vi skal have sulten tilbage”. Og et Dansk Folkeparti, der hjælper den godt på vej.

Kommuner og boligselskaber forsøger at undskylde sig med, at det er for at undgå sociale ghettodannelser i boligområder med almennyttige boliger.

I dag styrer kommunerne, hvor flygtninge først får bolig, med det såkaldte treårige stavnsbånd. Først derefter kan flygtninge flytte kommune. De senere år har mange flygtninge ofte søgt mod de større byer efter de tre år.

– Denne gang undgår København nok tilstrømningen, fordi boligerne er blevet for dyre for folk med lave indkomster, udtaler socialborgmester i København, Jesper Christensen (S).

Når udviklingen går den vej, at dem med de laveste indkomster udelukkes, er der ingen snak om, hvordan man kan sikre en bedre social sammensætning.

Tilbage står de, der er på kontanthjælp og integrationsydelse. Hvor skal de bo?

Et helt centralt spørgsmål lige nu er, hvordan kampen og protesterne mod de kommunale nedskæringer kan udvikles og styrkes bedst muligt.

Der er virkelig basis for en bred folkelig bevægelse, hvor mange kræfter må arbejde sammen, for at det lykkes.

Det er omfattende sparekataloger, der rulles ud i kommuner og regioner, med voldsomme nedskæringer ikke mindst på børne-, skole- og ældreområdet. Tusindvis af høringsvar har gjort politikerne opmærksom på de asociale konsekvenser.

De første demonstrationer mod spareplanerne er gået i gang, der afholdes stormøder og planlægges nye protester. Vreden og frustrationen er stor. For det sker ovenpå års nedskæringer, stramninger, fyringer og såkaldt effektiviseringer i den offentlige kernevelværd.

De næste fire år bliver nedskæringerne kun dybere og værre. Det ved vi allerede. Regeringens omprioriteringsbidrag er en del af en centralistisk fireårsplan for rasering af offentlig velværd, kaldet budgetstyring. I øvrigt et EU-diktat, som eurofile politikere villigt har bundet sig til.

Det er altså nu, der for alvor skal protesteres – og ikke efter løbet er kørt. Det er nu, det er ved at gå op for stadig flere, hvad der er gang i, og hvilke konsekvenser det får, hvis udviklingen fortsætter den vej.

I Odense og Århus – de to byer, hvor der har været afholdt protestdemonstrationer (den 18. og den 20. januar) – har Enhedslisten udråbt ”Hæv skatten” som ’kampparole’ og vejen frem. Man tror, det er løgn, men det er det desværre ikke!

Ned med besparelser! Op med skatten!

Århus: Følg Odense Byråd

Stop besparelser på børn og andre med behov for hjælp og omsorg

Hæv skatten! 0,1 % er nok!

Sådan lyder det fra Enhedslisten Århus i deres løbeseddel.

Hvordan kan man tro, at en kæmpende bevægelse kan udvikles omkring et krav om at hæve skatten?

Ærlig talt: Det er god gammeldags reformistisk socialdemokratisk politik at kombinere skatteflåning af den del af befolkningen, der overhovedet betaler skat, med forringelser af offentlige sociale og omsorgsydelser. Og nu åbentbart også Enhedsliste-politik.

Det har altid været god gammeldags reformistisk socialdemokratisk politik af forsøge at aflede en protestbevægelse over i helt parlamentariske baner, der ikke ændrer nedskæringspolitikken, men højst lapper lidt.

Og det er det modsatte, der er brug for.

Som APK ser det, så stoppes regeringens nyliberale nedskæringspolitik og omprioriteringskrav ikke af kommunalbestyrelser, hvis partier i folketinget står bag denne politik.

Kommunalpolitikerne fører regeringens sparekniv i de kommunale budgetter. De korser sig og slår ud med armene og erklærer sig uskyldige, men når dagen er omme, gennemfører de deres egne sparekataloger.

Kun en virkelig omfattende protestbevægelse kan ændre på det. Derfor er det ikke ligegyldigt, hvordan et parti som Enhedslisten forholder sig og handler, hverken inde i eller udenfor byråds-salene.

Og Enhedslisten tager fejl, hvis de tror, at de ikke behøver at diskutere og samarbejde med hele den bevægelse, der er ved at vokse frem, om hvordan den udvikles, og hvilke skridt der må tages.

Følg på facebook: Dorte Grenaa

Trepartsforhandlinger: Lav løn på vej

De reelle trepartsforhandlinger har været i gang længe, og opgaven har været bunden fra starten.

Arbejdsgiverne skal have skudt hul i mindstelønnen og sat yderligere pres på en nedadgående lavtlønsspiral. Deres krav er en mindsteløn på 70 kr. i timen mod 110 kr. i dag. Og de vil have et større udbud af arbejdskraft at vælge imellem, end de har i dag.

Løkke-regeringen skal skaffe penge til bl.a. sine topskattelettelser. Den er enig med sine støttepartier om, at den eneste måde at opfylde EU's fremtidige budgetkrav er, at mange tusinder skal miste deres overførselsindkomster, og at satserne sættes yderligere ned.

Det er ikke forslag, der ligefrem nyder folkelig opbakning, for at sige det mildt. Og slet ikke blandt fagbevægelsens medlemmer.

Derfor har man stillet et akut samfundsproblem, nemlig den fuldstændig misrøgtede flygtningesituation, op i

front ved trepartsforhandlingerne for at dække over det egentlige indhold.

Det reelle indhold er ikke at sikre integration af flygtninge, ved at de kommer i arbejde, men at indføre en særlig mindsteløn – ikke kun for flygtninge,

Trepart og fupvækst

fordi de ikke kan dansk endnu og savner uddannelse, men også for alle andre med lav uddannelse og lav erhvervs erfaring, dvs. kontanthjælpsmodtagere, langtidsarbejdsløse og førtidspensionister.

Flygtningene skal bruges som påskud for et massivt angreb på de arbejdsløse og kontanthjælpsmodtagere. Om det ender med at blive kaldt indslusningsløn eller startløn eller noget helt tredje, har i sig selv ikke den store betydning, for indholdet er det samme. Målet er senere at få det inkorporeret i overenskomsterne.

Aktuelt drejer det sig konkret især om nyttejobs og virksomhedspraktik: gratis arbejdskraft for arbejdsgiverne.

Det er således ikke tilfældigt, at en af de skattebetalte ”studierejser”, beskæftigelsesminister Jørn Neergaard her i januar har haft topfolk fra fagbevægelsen med på, er gået til Tyskland for at få inspiration til at kopiere fra det tyske arbejdsmarked og deres indslusningsløn-model.

Konsekvenserne for de tyske arbejdere af en fælles aftale mellem fagtop, arbejdsgivere og stat om en lavere mindsteløn har været katastrofale. Millioner er nu, hvad man kalder ”working poor” – arbejdende fattige – på et kæmpe

V-regeringens fupvækstplan

Danskerne er blevet bildt ind, at den EU-dikterede nyliberale nedskæringspolitik, som samtlige regeringer har gennemført, ville føre til vækst og nye jobs ved at skrumpe den offentlige sektor, reducere den offentlige service og de sociale ydelser (’velfærden’).

En væsentlig del af dette er at sænke de arbejdendes realløn og forkæle virksomhederne og de rigeste med skattelettelser og en uendelig stribe af særprioriteter. Udsalg af de samfundsskabte værdier gennem privatiseringer og udliciteringer er en del af standardrecepten. Dereguleringer og fyringer i Skat gav mulighed for milliardsvindlen.

Krisen 2008-10 kostede mere end 200.000 arbejdspladser i den private sektor. En række nye jobs i den private sektor er kommet ved at privatisere

i den offentlige sektor, som har fyret titusinder af sundhedsarbejdere (ikke mindst ’de varme hænder’), pædagoger, lærere osv. På kun fem år er en tiendedel af landets folkeskoler, især i ’yderområderne’, blevet nedlagt.

Venstre-regeringen prøver at bilde folk ind, at det til gengæld skaber vækst at nedlægge statslige arbejdspladser i København og flytte dem til rundt i landet. Det eneste, der opnås, er et tab af viden og effektivitet. Det er bare at flytte rundt på brikkerne.

Midlerne til den produktivitetsvækst, Lund Poulsen taler om, er nøjagtig de samme, som ikke har virket gennem de seneste to årtier:

– En erhvervsbeskatningsreform skal gøre dansk erhvervsbeskatning mere enkel og konkurrencedygtig. Reformen skal forbedre investeringsklimaet i

Danmark med henblik på at tiltrække flere udenlandske investeringer.

Og regeringen vil sænke skatten på arbejde.

Venstre-regeringen vil fjerne flest mulige begrænsninger på de private profitmuligheder, hvad enten de skyldes hensyn til sundhed, miljø eller natur eller andre hensyn. Vi er vidner til den store nedslagning af miljøbeskyttelsesregler og begrænsninger for industri og storlandbrug.

Konsekvenserne vil blive mærkbare i årtier – ligesom konsekvenserne af

lavtlønsarbejdsmarked. Hartz-reformernes miniløn betød ikke en hjælp til at sluse folk ind på 'normallønsområdet'. Tværtimod betød det en kæmpe udvidelse af lavtlønsarbejdsmarkedet.

En anden del af trepartsforhandlingerne har været henlagt til en studietur til Bangladesh. Her har beskæftigelsesminister Neergaard (tidligere formand for Dansk Arbejdsgiverforening), LO-formand Lizette Riisgaard og den nuværende formand for Dansk Arbejdsgiverforening sammen med topembedsmænd i al hemmelighed og uden for den officielle dagsorden fundet sammen.

Efter denne rejse afholdt statsministeren en banket på Marselisborg Slot for den absolutte top af dansk erhvervsliv, hvor han som en anden hofnar fremlagde regeringens køreplan for de kommende trepartsforhandlinger.

Vi kan være rimeligt sikre på, at trepartsaftalerne langt hen ad vejen var på plads, før de begyndte den 11. februar. Og at de ikke vil betyde noget godt for arbejdere, flygtninge, kontanthjælpsmodtagere eller andre mål for kapitalens fattigdomspolitik.

krigspolitikken og 'den aktivistske udenrigspolitik', som V-regeringen fortsætter, blandt andet med indkøb af krigsfly for mere end 30 milliarder kroner.

De øvrige elementer i recepten er prøvet før, hvilket ikke forhindrer nye doser dårlig medicin: skattelettelser til de rige, velfærdsnedskæringer for at finansiere dem. Et stadig mere asocialt samfund med superrige og ludfattige. Mere råkapitalisme.

Venstre-regeringen er ude af stand til at påvise, at den recept har ført til vækst og fremgang nogetsteds.

En seriøs gennemgang af årsagerne til det danske vækst- og produktivitetsfald ville konkludere, at den nyliberale medicin er en del af sygdommen, og at mere af den ikke øger skaden.

Troels Lund Poulsens og Venstre-regeringens 'strategi' er en plan for fupvækst, mindre velfærd og større profit.

Fra fjendskab til venskab

Der er ikke mange topskuespillere i USA, der gennem tiden har fået min politiske sympati, men da George Clooney i forbindelse med en filmfestival i Berlin dukkede op i TV-nyhederne, hvor han offentligt kritiserede Danmarks flygtningepolitik, fik han min sympati:

- Når flygtninge kommer til Danmark, er det ikke for at opnå en velstående tilværelse. De flygter fra krig og død.

Således faldt ordene; nogenlunde – men meningen var identisk. Clooney var sin rolle bevidst:

- Mange danskere vil mene, at jeg som amerikansk statsborger ikke skal blande mig i danske forhold, og de har ret. USA har i den henseende ikke sin politik i orden; men Danmark har alligevel taget nogle skridt udover almindelig fornuftig menneskesyn.

Det var godt at høre, og det var forbavsende, at det slap ud gennem den danske æter, der ellers har været så ensopret – faktisk siden vi gik i krig med Afghanistan og Irak. Føj, hvor er det meningsdannede Danmark blevet brunt. Det er i dag blevet stuerent at fyre det værste fremmed og menneskefjendske af i den mest populære sendetid. TV-redaktionerne opsøger udtalelserne. Når man midt i en politisk heftig debat om regeringens krav til flygtninge om at påtage sig arbejde umiddelbart efter ankomst til smørlandet, så er det ikke svært at finde en nyligt fyret dansker for at få følgende reaktion:

- De kommer og tager vores arbejde.

Den fremmedfjendske retorik krydres med et generelt togt mod muslimer – og selvfølgelig mod angivelige terrorister. Den unge mand, der begik 2 tåbelige og forbryderiske mord og sårede andre for præcis et år siden i søndags, er sammen med de 2 hændelser blevet fulgt til dørs af P4 København 5 timer om dagen i 7 dage op til årsdagen.

I min egenskab af buschauffør lyt-

ter jeg meget til den kanal, da den betjener mig med trafiksituationen. Efter morgengymnastikken og brusebadet sidder jeg kl. 6.00 med min te og et stykke brød foran køkkenets støjsender. Gennem hele sidste uge kørte P4 et tema på angrebene på *Krudttønden* og den jødiske synagoge, hvori de også forsøgte at bevise, at det var planlagte terroristiske handlinger. Det var det måske. Jeg ved det ikke; – men det er endnu ikke bevist. Alligevel tog de 7 dage gange 5 timer alligevel udgangspunkt i dette. Der var reportager fra gerningsstederne, Mjølnerparken og andre steder, hvor de opsøgende journalister kunne finde tråde til terroren.

Det blev så tilstrækkeligt vammelt, så min kone og jeg i weekenden fandt vores CD-afspiller frem, så vi kunne lytte til TV 2 – altså bandet – i al fredsommelighed og nyde deres menneskesyn. Clouet var albummet: *Det kan blive bedre kammerat!*

Nogle vil mene, at det kun kan gå fremad. Det kan desværre blive meget værre. Kampen om magten over kloden har ikke fundet sin slutning. Det er i lyset af trangen til hegemoni, vi skal forstå Inger Støjbergs skingre stemme og Obamas (som så mange satte deres lid til) rolige men krigsophidsende retorik.

Det er ej heller en eller flere amerikanske skuespillere, der vil gøre en forskel i Danmark; men de hundredtusinder af mennesker, som finder lede ved det officielle Danmark; hvoriblandt kongehuset og regering plejer omgang med det saudiske reaktionære sorte styre.

Indtil videre varmer jeg ved blandt andet Venligboernes initiativ og udadvendthed. Jeg glædes ved tanken om, at vi bryder med tavsheden og manifesterer vores omfang og styrke i gadebilledet og andre steder. Vi skal synliggøres og bekæmpe denne væmmelige brune krigsophidsende retorik og politik.

Reno

Værdigt liv til alle! Velfærd til alle!

Af Arbejderpartiet Kommunisterne

’Vi skal have sulten tilbage,’ erklærede Lars Løkke Rasmussen i 2012. Dette ædle program er han og blå blok godt i gang med at realisere. Det er den planlagte skabelse af et samfund, hvor de mest udsatte, de arbejdsløse, de syge, de nytilkomne, dømmes til afsavn og lidelser, til en tilværelse i limbo.

Det er i sidste ende det, som hele bølgen af asociale nedskæringsreformer går ud på, som de skiftende blå og ’røde’ regeringer har gennemført. Det er simpelt hen EU’s nyliberale politik virkeliggjort i Danmark.

Velfærdsslagtning: EU på dansk

Både blå og ’rød’ blok gennemfører EU’s traktatfæstede politik for at styrke monopolerne og øge deres profitter, presse lønnen ned og ’slanke’ den offentlige sektor gennem udliciteringer og privatisering.

Det er brutal kapitalisme – et samfund med velfærd for de rige, der har råd til en god tilværelse, sundhed og en sikret alderdom. Men også et samfund, hvor rigtig mange andre slås for at klare sig igennem, mens de frygter firing, arbejdsløshed, sygdomme og alderdom.

Og et samfund, hvor stadig flere mindreårige vokser op uden mulighed for et godt børneliv, et samfund, hvor sulten begynder at gnave. Hvor alle på offentlige ydelser rammes af beskæringer hen imod overlevelsesminimum. Hvor alle skal stå til rådighed for arbejdsmarkedet som løntrykkere (pensionister indtil videre undtaget). Hvor den sidste smule arbejdskraft presses ud af syge på deltid.

Det har forvandlet de danske og nordiske velfærdsstater til skygger af sig selv. Fremtiden tegner kun endnu mere dystre.

© Photo : Claus Stensgaard

Nedskæringspolitikken ruller nu automatisk år for år, for kommunerne gennem ’omprioriteringsbidraget’ til 2020, der skal give nye skattelettelser til de rige.

Stop nedskæringerne! Rul reformerne tilbage!

Nedskæringspolitikken er mødt af om-

fattende folkelige protester. De voksede med Foghs og Lars Løkkes krige og de-reguleringer, der tillod svindlere at hugge 50 milliarder kr. fra statskassen, uden at nogen stilles til ansvar.

Der var håb til Thorning-Schmidt-regeringen om en anden politik. Men ’Rød blok’ spillede med, og LO-toppen og det

meste af fagbevægelsen fortsatte støtten til den asociale reformpolitik.

Håbet ligger i et folkeligt og revolutionært alternativ, i at opbygge en bred massebevægelse, der vil gøre op med reformpolitikken, EU-politikken og krigspolitikken. Som kræver, at alle reformerne rulles tilbage, Danmark ud af EU,

stop for krigsdeltagelse, stop for indkøb af nye krigsfly til 30 milliarder.

Pengene til velfærd og et værdigt liv til alle findes – de kan hentes i skattely og i de riges lommer.

Sæt Løkke og Co. på porten!

Fotograf Claus Stensgaard har taget en række fantastiske portrætter på demonstrationen for et værdigt liv til alle den 4. februar 2016, i Århus.

“Jeg har lavet dette galleri med tanke på hvordan politikerne ofte behandler de svageste i samfundet. Det er så nemt at gøre de svageste til nogle små grå kasser, som de kan jonglere rundt med efter for-godtbefindende.”

Man kan finde resten af galleriet på hjemmesiden bekaempfattigdomnu.dk

Spark EU- og krigspolitikkerne ud!

Overalt i landet vokser utilfredsheden og vreden over Løkke- regeringen, blå blok og det nyliberale Socialdemokrati, som fører samme politik.

Den må organiseres og manifestere sig i brede kampe, på landplan og på lokal plan. I hver lokal kamp er en større politisk dagsorden, fordi det er hele EU’s klassepolitik på dansk plan, der er på spil.

For at kampen kan være effektiv, må fortalerne for reform-, EU- og krigspolitikken sparkes ud – fra fagforeninger, kommunalbestyrelser, folketing osv.

Arbejderpartiet Kommunisterne arbejder for at organisere og styrke denne bevægelse. Den foregår i de sociale medier og den offentlige debat. Den foregår på arbejdspladser og uddannelsessteder, på gaderne, i byerne og på landsplan.

En kæmpende massebevægelse kan forvandle Danmark og sætte en ny kurs!

Dødens købmænd i Industriens Hus

Da toppen af den internationale krigsindustri samledes i Industriens Hus på Rådhuspladsen i København den 10-11. februar, kunne de ikke undgå at se, at der er modstand mod køb af nye kampfly og produktion af krigsmateriel.

TID TIL FRED – aktiv mod krig stillede op på Rådhuspladsen ved Dragetspringvandet med bannere og argumentation mod krig og krigsindustri, og fik en fin modtagelse af københavnernes.

FAD (forsvars- og aerospaceindustrien i Danmark), CenSec (Center for forsvar, rumfart og sikkerhed) og Naval Team Denmark (leverandører til den danske flåde) afholdt en nu årligt tilbagevendende konference i Industriens Hus med deltagelse af industriledere, forsvarsordførere og militære ledere. Seks af de ti største af krigens købmænd på verdensplan deltog i konferencen.

TID TIL FREDs/Aktiv mod krigs flyer forklarede:

Nogle af krigens største købmænd er samlet, inviteret af FAD/DI, CenSec og Naval Team DK, leverandører til den danske flåde. Krigs-industrien har tjent formuer på produktion og salg af våben,

militærudstyr og militær service. Det gør investorerne også, herunder pensionselskaber og investeringsfonde.

Verdens samlede våben- og militærmateriel produktion udgjorde i 2014 2.671 milliarder dkr. (uden Kina), eller mere end det samlede danske bruttonationalprodukt. Det er en produktionskapacitet, der i stedet kan udnyttes til gavn for jordens befolkning.

Grænseovervågning og flygtningestrømme er en god forretning, og nogle af de største europæiske forsvarsvirksomheder, Airbus, BAE, Finmeccania og Thales, tjener godt på det. De har da også deltaget i fastlæggelsen af EU's overvågningsstrukturer og "Fortress Europe". Også Boeing og Saab tjener på flygtninge- og grænseovervågninger.

Våbenindustrien er en del af problemet, ikke en del af løsningen.

Våbenindustrien deltager i beslutninger om militærstrategi

DDAC er en konference, hvor beslutningstagere fra forsvar og forsvarsministerium mødes med våbenindustriens beslutningstagere og danske politikere. Her lægges grundlaget for det kommende forsvarsforlig og nye indkøb til forsvaret. Det er ikke et demokratisk forum.

Konferencen er statsstøtte til våbenindustrien

CenSec, betalt af Uddannelses- og forskningsministeriet, Beskæftigelsesministeriet og danske regioner, er medarrangør. Det er et innovationscenter, der har en lang række militærproducenter som medlemmer! Danske ambassader i Berlin, Moskva, Polen, Paris, Washington og en lang række deltagere fra ministerier og forsvar betaler med rejseomkostninger, deltagerbetalinger og arbejdstid for at reklamere for salg af danske våben og militærudstyr.

**IKKE I VORES NAVN!
– IKKE FOR VORES SKATTE-
PENGE!**

Våbenhandlernes Københavns-konference

Hvordan kan det være, at så mange af verdens største leverandører af krigsmateriel og -service stiller op til en konference i København den 10. og 11. februar 2016? Det handler om milliardindkøb af kampfly, men langt fra alene om det.

Kampfly-konkurrencen kan trods størrelsen af ordren ikke være hele forklaringen på det massive fremmøde, men er dog vigtig.

Med mængden af fejl, der indtil nu er afsløret i JSF-programmet – senest at flysædernes automatiske ryk er livsfarligt for piloterne! – og de gigantiske

omkostninger programmet allerede har kostet USA: 1,5 billion dollars (ca. 1000 milliarder kr. = langt over 100 kr. pr. menneske på jorden), er det afgørende nødvendigt for Lockheed Martin at få nogle ordrer i hus. Et dansk køb har en meget høj signalværdi.

Når man ser nærmere efter, hvad det er, de danske virksomheder i branchen leverer, ses det, at deres produkter er vigtige nøgleled i krigsproduktionen.

Der er sensorer til varme-, kulde-, bevægelses-, højde- og trykmålinger, radarer af højeste kvalitet, forfinet video-, foto- og kikkertudstyr til dag og nat, varme og kulde, special-termoud-

styr til sikring af udstyr mod høje og lave temperaturer, opbevaringsudstyr, der sikrer mod rystelser og eksplosioner, osv.

Det meste er noget, der udfylder vitale funktioner i krigsmaskinerne, fly, skibe, køretøjer og droner. Men også i gennemførelsen af krigsoperationer har de danske produkter en vigtig rolle. Specialiserede it-programmer til kryptering, kommunikation og styring af krigsoperationer og logistik har i mange år været dansk ekspertise.

CenSec, medarrangør af konferencen, er en organisation finansieret af mini-

sterier og regioner. Den arbejder med udvikling og forskning på disse områder, og en lang række virksomheder er tilknyttet som medlemmer.

Danmark er en vigtig brik i USA's og NATOs strategi

I USA's og NATOs strategi for inddæmning af Rusland har Danmark en vigtig rolle i at sammenbinde NATO og ikke-NATO-lande i Norden. Det nordiske samarbejde NORDEFCO har i år dansk formandskab. Samarbejdet er både militært og indkøbsmæssigt. Fx. overvejes en løsning på hårdknuden med, at israelske Elbit igen ser ud til at vinde artilleri-udbuddet, ved i stedet at købe artilleri sammen med Norge.

Særligt vigtigt er det, at der arbejdes på at inddrage de baltiske lande i samarbejdet. I efteråret 2014 meddelte den danske regering under Helle Thorning, at Danmark ville deltage i missilskjoldet, og på DDAC deltager da også Raytheon, verdens største missilproducent.

At NATO råder over atomvåben, er heller ikke ukendt. I Sverige skal der i dette forår stemmes om, hvorvidt det skal være muligt for NATO at udstationere styrker og missiler, inkl. atombærende, på svensk jord.

På DDAC ses også en særlig interesse fra Polens side: Både den polske ambassade i Danmark og den danske i Warszawa deltager, sammen med flere polske virksomheder. Dette har en klar sammenhæng med opbygningen af missilskjoldet og den massive NATO-oprustning mod øst op til Ruslands grænser.

Dertil kommer, at Danmark har meldt ud, at der satses på indsatsen i Arktis, men dette står i strid modsætning til den hidtidige "aktivistiske" indsats i Mellemøsten og Afrika. I hvert fald hvis man spørger grønlandske politikere eller de enkelte værn. Måske "løsningen" vil være flere penge til forsvaret, som NATO ønsker. I hvert fald spørger det kommende forsvarsforlig i kulissen, med et internt slagsmål mellem værnene.

Det danske forsvar skal i det kommende år anskaffe nye skibsbaserede helikoptere, supplerende materiel til helikopteren EH-101 og radar- og kommunikationssystemer til brug i flyvevåbnet. Der er lige skrevet under på en kontrakt på levering af 309 Piranha 5, pansrede mandskabsvogne, fra General Dynamics.

Desuden er der som sagt artilleriudbuddet i gang, men også et udbud om ammunition og pansrede patruljekøretøjer er på vej.

Dødens købmænd

Krigsindustrien har indflydelse på de strategiske beslutninger om krig og fred i Europa

Regeringen har meldt ud at "EU skal blive stærkere både økonomisk og militært og i højere grad tale med én stemme – i samarbejde med USA og NATO".

Der skæres ned på social sikkerhed overalt i EU, men i militæret begrænses nedskæringerne til personalereduktioner. I årene efter 2001 er bevillingerne til indkøb steget støt, og støtten til bl.a. Grækenland er i høj grad endt i våben- og sikkerhedsindustriens lommer.

Et led i styrkelsen af EU's militær er samling og rationalisering af den europæiske krigsproduktion. Amerikanske virksomheder tegner sig i 2014 ifølge SIPRI for 54,5 % af omsætningen for alle våbenhandler i verden.

Våben- og sikkerhedsindustrien i EU deltog således i 2003 og 2004 med repræsentanter fra de største europæiske firmaer Airbus (tidligere EADS), Finmeccanica og Bae i EU-arbejdsgrupper under EU's forskningsprogrammer. De resulterede i nye forskningsprojekter med det formål at holde flygtninge og emigranter væk fra grænserne, herunder f.eks. robotter, der kan supplere vagthundes lugtesans.

Fra 2000 til 2014 har medlemsstaterne brugt over 14 mia. kr. på overvågningsudstyr.

Airbus, Thales og Finmeccanica har hovedsageligt gennem subsidier fra 2002 til 2013 fået 225 millioner euro for at styrke forsvaret af Fort Europa med droner, sensorer og grænsekontrol-robotter. Perseus-programmet, der integrerer gammel og ny sensorteknologi, og Seabilla, et maritimt overvågningsprogram, er en del af dette.

Frontex' EUROSUR – et informationsudvekslingsprogram – forventes at koste 244 millioner euro fra 2014 til 2020. EU-arbejdsgrupper, der styrer EU's sikkerhedspolitik, er fyldt med industriens repræsentanter. At politikere og erhvervsfolk ofte bytter job, sikrer kontinuiteten og de fælles bestræbelser.

De tre største europæiske selskaber, Finmeccanica (it), BAE systems (UK), Thales (fr), og det fælleseuropæiske Airbus har grænsekontrol som et kerne-

Sværvægtene på konferencen

Tal i parentes er placering på SIPRI's liste over verdens største våbenfirmaer.

Airbus (7) – Med i konkurrencen om nye kampfly med Eurofighter Thyphoon

BAE Systems (3) – Cyberkrig

Boeing (2) – Med i konkurrencen om nye kampfly med F-18 Super Hornet

Copenhagen Group – Afghanistan; deltager i Copenhagen Arctic med lejesoldat-firmaet Dyncorp

Elbit Systems (33) – Israelsk våbenfirma; deres bud på artilleri blev afværget med en dårlig undskyldning; aktiv i den ulovlige besættelse

Falck Schmidt Defence Systems – Deltager i Copenhagen Arctic; arbejder i de besatte områder på Vestbredden

Finmeccanica (9) – Italiens ledende industri-gruppe; droner; grænsekontrolrobotter; sensorteknologi

General Dynamics (6) – Har lige indgået kontrakt om salg af 309 pansrede køretøjer til hæren

Lockheed Martin (1) – Verdens største våbenproducent; med i flykonkurrencen med Joint Strike Fighter

Raytheon Missile Systems (4) – Verdens største missil-producent af missiler til luft, vand, land og rummet, inkl. atommissiler

Rheinmetall (31) – Leopard-tanks

Saab (37) – Sveriges største våbenfabrikant; Gripen

Terma – Danmarks største våbenproducent; har fået store kontrakter til Joint Strike Fighter; missilforsvar

Thales (12) – Frankrig; overvågning; ejer 80 % af rejsekortet

Weibel Scientific – Radarer

produkt, med en indtjening på tusindvis af millioner euro i Nordafrika.

Af de 16 personer, der rådgiver Den europæiske kommission om forskning i våbentechnologi, er de ni fra krigsindustrien. CEO i Airbus Tom Enders er en af dem.

Køber du af mig, køber jeg af dig

I december 2015 blev Falck Schmidt Defence Systems, Systematic, Skywatch m.fl. stillet ordrer på 28 milliarder kr. i udsigt, hvis Boeings kampfly F-18 Super Hornet bliver købt.

Terma fik en ordre på 100 mio. kr. sammesteds fra i maj og underskrev i september en aftale med Lockheed Martin på op til 1,6 milliarder kr. Weibel indgik i august en aftale om radar-leverancer til NATOs missilforsvar, som vil fordoble omsætningen på fem år.

Og statens Open Business-strategi sikrer med venture-ordninger, at hvis modkøb ikke bliver effektueret, så vil pengene i stedet blive investeret i mere forskning, målrettet krigsindustrien, naturligvis.

Danmark er ikke bare i front i Vestens krige og i de nye krigsforberedelser

Tid til Fred

mod Rusland i Norden, Østersøregionen og Arktis. Våbenindustrien er et stort 'vækst'-område. Det er gyldne dage for dødens købmænd i Industriens Hus.

GBe

Dræbende magtspil om Syrien

Tyrkisk militær har midt i februar gennemført en voldsom beskydning i flere dage af kurdiske YPG-styrker omkring det nordlige Aleppo, der er i direkte kamp med Islamisk Stat i Syrien. Angrebene begyndte dagen efter at der var annonceret en humanitær våbenhvile fra fredssamtalerne i Geneve mellem stormagterne og en række syriske parter. Våbenhvilen skulle sikre at der kunne komme mad og bistand til civilbefolkningen i byer i krigszonen, så som storbyen Aleppo. Den midlertidige våbenhvile og humanitære aktion – først og fremmest aftalt mellem Rusland og USA – skulle være forløberen for en egentlig våbenhvile.

Samtidig annonceres det at Saudiarabien vil sende landtropper til Syrien – ligesom Tyrkiet angiveligt for at bekæmpe Islamisk Stat, som begge disse reaktionære lande og deres islamistiske ledelser har støttet og udviklet. Den syriske regering har gentagne gange erklæret, at den vil betragte det som en aggression og at invaderende soldater vil blive 'sendt hjem i ligkister'.

Der er modsatrettede signaler fra USA og nogle af USA's vigtigste allierede i Mellemøsten og den arabiske verden. De er deltagere i det dræbende magtspil om Syrien og søger at handle i en situation, hvor deres politik og stra-

tegi for at vælte Assad-styret – samtidig med at de påstår at kæmpe mod Islamisk Stat – er rådet ud i store vanskeligheder.

Situationen i Syrien har ændret sig markant, efter Rusland i september 2015 efter en officiel anmodning fra den syriske regering, involverede sig militært med bombefly og militærpersonale på regeringshærens side. Den amerikansk-ledte 'krig mod Islamisk Stat' (Daesh) i Syrien og Irak, som mest har taget form af en luftkrig, har ikke vist reel fremgang siden dens start, selvom en større koalition deltager, Danmark indbefattet.

Fremgangene for den syriske hær og Rusland har således kaldt nogle af de vigtigste aktører i spillet om Syrien direkte på banen. Syriens påskud for at angribe YPG, der befriede Kobane og den kurdiske provins Rojava fra Daesh i hårde kampe, er det samme som altid: Det er altid Tyrkiet som bliver angrebet inde fra Syrien, nu af YPG. Tyrkiet 'forsvarer' sig bare.

YPG afviser totalt den tyrkiske påstand. Der er ikke affyret et eneste skud

mod Tyrkiet fra Rojava i de sidste fire år, siger en talsmand. YPG og PYD ser de tyrkiske angreb på flybasen Manegh og byen Malikiyê som gengæld for at kurdiske styrker har befriet disse og et område omkring byen Azaz fra islamisterne. En talsmand for det russiske krigsministerium udtalte 4. februar, at Tyrkiet aktivt lige nu forbereder en invasion i Syrien. En sådan invasion ville foregå under påskud af at bekæmpe IS, men rette sig mod YPG og kurderne. Det er formentlig Tyrkiets plan fortsat at forsøge at få NATO involveret i krigen i Syrien.

Tyrkiet har fået støtte til angreb på kurderne og mod Assad-styret gennem EU's aftale om at forhindre syriske flygtninge i at komme til Europa. I de senere måneder har Tyrkiet ført en regulær krig mod kurdiske medborgere i kurdiske områder i Tyrkiet. En brutal massakre i byen Cizra, hvor mindst 125 lig er gravet ud af ruinerne.

Midt i det hele har den danske krigsminister erklæret sig parat til igen at sende kampfly og anden støtte til 'krigen mod IS' og også gøre Syrien til operationsfelt. Dansk Industri sender kronprinsparret på officielt besøg i det sorte islamistiske enevældige kongediktatur Saudiarabien. Man skal som bekendt pleje sine venner.

Danmark må ikke tage stilling til TISA – EU bestemmer suverænt

TISA-aftalen, der vil lade privat kapital overtage landenes offentlige sektorer og gøre alt, hvad der kan give profit, til en forretning, forhandles intenst af EU. Vand og energi, sundhedsvæsen, uddannelse og natur – alt skal kunne sælges til multinational kapital og tages ud af enhver form for demokratisk kontrol. Om vi skal sige ja til TISA, bestemmer EU.

Den 1. februar stemte EU-parlamentet om de videre forhandlinger og gav som forventet grønt lys til at fortsætte til de næste runder med USA og de 21 andre lande, der tilsammen omfatter to tredjedele af den globale økonomi.

I EU-parlamentet bliver der gjort forsøg på at forbedre EU's forhandlingsmandat om TISA-aftalen. Dette har mest karakter af pynt, da TISA's grundlæggende formål ligger uden for demokratisk kontrol og besluttet i den lille kreds af forhandlere under EU-Kommissionen og lobbyisterne bag. For nogle er det mest af alt et forsøg på at lægge slør over, hvad TISA's egentlige formål er.

Dråber i havet

Når Socialdemokraterne f.eks. stemmer for, at det skal være et krav, at ILO-konventionen om arbejdstagerrettigheder bliver underskrevet af alle deltagende lande, vil dette formentlig få meget begrænset effekt i forhold til den ødelæggende virkning, TISA vil få, når det gælder at udradere offentlige arbejdspladser i millionvis. Et meget lille figenblad, der skal demonstrere god tro. Socialdemokraterne er svorne tilhængere af EU's frihandelsaftaler.

Man kan bare se på Honduras, der indgår i den centralamerikanske frihandelsaftale med USA. Her forsikrer den amerikanske regering, at arbejderbeskyttelsen er 'efter guldstandard'. Ikke desto mindre er landet blevet påtvunget en ny arbejdsmiljølov, der gør arbejderbeskyttelse frivillig for virksomhederne. 70 % af virksomhederne ser stort på

dette, og inden for landbruget arbejder tæt på 100 % af arbejderne under den fastsatte mindsteløn. Et eldorado for arbejdsgiverne.

Et andet punkt, der blev stemt igennem, var, at det skal være muligt at tage et privatiseret område tilbage til offentlig drift, noget der i udspillet var umuliggjort af de såkaldte 'standstill'-klausuler.

Men dette bliver kun en dråbe i havet, når flodbølgen af privatisering og løslupne kapitalinteresser vælter frem. Først skal det hele privatiseres, og derefter kan der siges "værsgo – I må godt prøve, om I kan få noget af det tilbage igen".

Under forhandlingerne har de enkelte lande skullet gøre klart, hvilke offentlige områder de eventuelt ønskede at fritage fra privatisering. Alt andet ville derefter være lovligt bytte. De danske forhandlere fra den tidligere SR(SF)-regering havde intet, de ville holde ude, de var med på det hele.

Denne omvendte metode blev der også gjort forsøg på at ændre i EU-parlamentet, men uden held. Helt generelt er det nu EU's udgangspunkt i de videre forhandlinger, at skal alt privatiseres, som firmaer måtte finde det værd at byde ind på.

I aftalen ligger også lempelser for finansmarkederne, og heller ikke dem kunne der røres ved.

Der er i øvrigt ingen garanti for, at forhandlerne følger EU-parlamentets beslutninger om ændringer i forhandlingsmandatet.

Nationalstaterne har intet at skulle have sagt

I følge Rina Ronja Kari, MEP for Folkebevægelsen mod EU, skal TISA-af-

talen køres igennem helt uden om de enkelte landes ja eller nej til aftalen.

Vil vi i Danmark gerne sælge vores sundhedsvæsen, vores vandforsyning, hele vores energisektor, vores skoler og børnehaver? Næppe. Men det er noget, EU bestemmer. Også når den grundlæggende aftale skal indgås.

I EU har nationalstaterne kun de rettigheder, som EU tillader dem. At tage stilling til TISA vil ikke være en af dem. Men selv med en formel godkendelse i et EU-forhippet Folketing vil disse aftaler aldrig blive i befolkningens interesse, de bliver trukket ned over hovedet på os.

Og hvad der gælder for både TISA og TTIP, er, at når først de er vedtaget, dikterer de multinationale koncerner direkte og over en endnu mere omfattende del af de politiske beslutninger og vores samfundsforhold.

Vi må sige nej til TISA og TTIP. En folkeafstemning er på sin plads, da vi i højeste grad vil miste suveræniteten. Men at stoppe TTIP og TISA kræver, at bevægelsen og organiseringen af Nej'tet bliver styrket betydeligt.

At det er muligt, beviser Uruguays stærke eksempel.

Uruguay viser vejen: Folket pressede regeringen til at forlade forhandlingerne. En stærk koalition af fagforeninger, arbejdere i by og på land, småbønder og miljøforkæmpere organiserede sig mod landets deltagelse i TISA-forhandlingerne.

Bevægelsen byggede sig op som en fælles modstandsfront af massemobilisering 'fra læger til taxi-chauffører', med fagforeningerne i spidsen. I efteråret 2015 lykkedes det efter måneders intenst pres –inklusive en generalstrejke og store demonstrationer – at få regeringen til at afbryde forhandlingerne om TISA, som man anser for en ren arbejdsgiveraftale. Det var en kæmpe sejr.

EU-reformer i Finland:

Kollektive overenskomster skal afskaffes og borgerløn indføres

Den finske regering vil gennemføre en EU-’løsning’ af krisen, som deres medlemskab af euroen har skærpet. I efteråret fremlagde den et forslag om en ’samfundspagt’, der betyder, at kollektive overenskomster afskaffes, at arbejderklassens levevilkår forringes kraftigt, og der gennemføres forsøg med borgerløn. Modstanden mod offentlige besparelser og mod euroen vokser til gengæld i landet.

Regeringen er blevet mødt med store protester. I september blev der organiseret generalstrejke mod de offentlige nedskæringer og de planlagte indgreb i de kollektive overenskomster – de største protester i årtier.

Lovforslaget er stadig under behandling. Det indeholder en samlet ’forbedring af konkurrenceevnen’ på 15 %, der skal betales af de finske arbejdere. En tænketank har ’beregnet’, at den finske befolkning arbejder mindre end tyskere og svenskere, og med euro-retningslinjer i ryggen sætter regeringen nu hårdt ind på at øge udbytningen.

Det er planen i lovforslaget, at når de nuværende overenskomster udløber, vil de blive afløst af statslige/EU diktater for løn- og arbejdsforhold. Kollektive overenskomster vil ikke længere være tilladt.

Forhandlinger skal kun foregå lokalt og decentralt, og aftalerne, der indgås her, må gerne være dårligere end de centrale aftaler/diktater. Den finske statsminister Juha Sipilä efterlyser en mere ’tysk ånd’ i befolkningen. Og hermed mener han ’en større samarbejdsvilje’ og forståelse for arbejdsgiverne.

Lovforslag i høring – skal vedtages i maj

Alle lønmodtagere skal have fjernet to fridage, og de offentligt ansatte får skåret deres ferie ned med otte dage. Løn fjernes på første sygedag (karensdag), og sygedagpengene nedsættes til 80 % af lønnen.

Alt i alt er det et tyveri på umiddelbart godt og vel syv milliarder kr. Ud over dette vil der blive skåret i tillægget for overarbejde og arbejde om søndagen. Arbejdsmiljølovgivningen forringes, der indføres mere fleksibel arbejdstid og individuelle lønninger.

Lovforslaget har været i høring, men høringssvarene er kun offentliggjort på finsk, ikke på svensk, selvom Finland er to-sproget.

Den finske fagtop har allerede sat deres medlemmer på udsalg, da de i trepartsforhandlinger tilbød løntilbageholden-

landets værdier til private til følge.

Dansk kapital følger godt med i den finske udvikling. Jan von Gerich, chefstrateg i banken Nordea, udtalte til Politiken:

– Det er et skridt i den rigtige retning ... der vil være omkostninger. Men Finlands fremtid kan kun sikres, hvis den gamle model reformeres, og fagbevægelsens magt mindskes.

Borgerløn og forsøg med mennesker

En del af diktatet vil være indførelsen af en borgerløn, som man på længere sigt regner med skal sættes i stedet for alle andre overførselsindkomster.

I følge idé-mændene skal borgerlønnen være så tilpas lav, at ’motivationen til at arbejde’ ikke forsvinder. Der vil altså blive tale om en social ydelse afpasset, så det er ’tilpas’ tæt på sulte-niveau.

Planen er, at der laves et pilotprojekt i 2017, hvor man vil lave forsøg med udvalgte grupper og give dem forskellige beløb som borgerløn. Man taler om at afprøve tre niveauer fra 400 til 700 euro.

Den virkning, man vil teste, er på beskæftigelsen. Dvs. hvor niveauet skal ligge, så presset på den enkelte til at søge et hvilket som helst arbejde er sikret.

Borgerløn bliver ofte fremlagt som et progressivt tiltag, der vil sikre alle en rimelig indkomst uanset omstændighederne. Det kan lyde positivt, men er et rent blållys.

For det første vil indkomsten med sikkerhed blive tæt på eksistensminimum og vil blive alt andet end den trygge sikring, som begrebet er blevet fremstillet som. Den vil sammen med lønningerne generelt være dikteret af EU. Enhver indflydelse fra en organiseret fagbevægelse vil med et snuptag blive

Finsk eksperiment

hed med nul-overenskomst og lettelse af arbejdsgivernes sociale udgifter, som delvis dækning ved sygdom og arbejdsløshed. Men deres bud var ikke nok for regeringen, der afbrød forhandlingerne og dermed sagde stop for klas-sesamarbejde og forhandling og satte direkte EU-diktater i stedet.

I øjeblikket forsøger regeringen at få deres lovforslag til at se mere spiseligt ud og bløde lidt op, men de holder fast i retningen hen imod at nedbryde de kollektive og centrale overenskomster. Lignende ’reformer’ har allerede været brugt i andre kriseramte euro-lande som Grækenland og Portugal, hvor det har betydet, at en meget stor del af arbejderklassen er røget ned på mindsteløn, større fattigdom og med en endnu dybere krise, gæld og totalt udsalg af

sat ud af kraft. Strejkeretten vil være helt væk.

Fra borgerløn til en statsstyret mindsteløn er der ikke langt. Bliver handels- og investeringsaftaler som TTIP og TISA til virkelighed, vil en politisk fastsat mindsteløn henregnes under begrebet 'handelshindring', og hvis et multinationalt selskab finder den for høj, vil de kunne lægge sag an mod Finland – eller Danmark, hvis modellen spreder sig.

Det betyder også, at det lønniveau, EU vil sætte, vil blive clearet af det 'råd', der under TTIP skal regulere markedet.

Den finske regering taler om 'forenkling' af sociale ydelser, helt i samme stil som den danske, der planlægger at tage dette med i trepartsforhandlingerne. Her skal arbejdsgivernes regering forhandle med arbejdsgivernes organisation og fagtoppen, der er købt til loyalitet gennem deres direktørlønninger.

Flere siger Nej til euroen og dens virkninger

I efteråret gennemførte den finske regering desuden en EU-tilpasset sundheds- og socialreform, der også betyder, at den brede befolkning betaler gennem nedskæringer på sundhed, sociale ydelser og gennem en voldsom privatisering.

Der skal indføres 'frit sundhedsvalg', hvor den enkelte kan vælge mellem offentlige sygehuse og private. Regeringen truede dengang med at gå af, hvis reformen ikke gik igennem.

At euro-medlemskabet blot skaber mere krise, arbejdsløshed og fører til politiske diktater og undergravning af demokratiet, står klart for flere og flere finner. En underskriftsindsamling har krævet, at en folkeafstemning for udmeldelse af euroen skal tages op i Rigsdagen. Finland har en regel om, at dette er muligt, hvis man kan samle 50.000 underskrifter, og dette mål er for længst nået.

Ifølge meningsmålinger er der stadig et flertal i befolkningen for euroen, men det er på vej ned.

RØDT OG REVOLUTIONÆRT SOMMERTRÆF 2016

ved Nyborg

Onsdag den 27. - søndag den 31. juli 2016

Det er 4 spændende dage med aktuelle politiske diskussioner, kammeratskab, afslapning og god mulighed for at møde nye venner.

Træffet afholdes i 2016 med 4 overnatninger. (Du kan også blot deltage nogle af dagene)

Prisen er 1150 kr for hele lejren, med mulighed for rabat for fattigrøve.

Der vil bl.a. være forskellige oplægsholdere til levende diskussioner om:

- *International solidaritet – International kamp – Palæstina, Kurderne – Krigsfaren*

- *Danmark ud af EU – Danmark ude af EU*
- *Kampen mod fattigdommen – Lavtlønsmarked*

- *Socialisme*

*Der vil være løbende opdatering om træffet på Facebook.
/roedt.revolutionaert.sommertraef*

Rødt og Revolutionært Sommertræf:

Du kan skrive til os via Besked på facebook

eller på vores centrale adresse:

*Oktober Bogcafe,
Vesterfælledvej 1B, 1750
København V,
Mail: info@oktobernet.dk*

*Arrangører: Foreningen
Oktober, APK, DKU m.fl.*

*Kapitalistisk 'delingsøkonomi'***Den, som tror, at pirater vil dele byttet,
ender gerne som hajmad***Af E. Holmast, Revolusjon (Norge)*

Progressive har altid set på deling af kundskab og resurser som noget positivt. Dette er jo så at sige kernen i den kommunistiske idé.

Man skulle tro, at også deling af tjenester kolliderer frontalt med kapitalismen, som har akkumulation og profit som eneste mål.

Men kapitalismen har en formidabel evne til at indoptage og udnytte alt, som kan generere profit, også det, som først ligner anti-kapitalistisk modkultur.

Kapitalistisk 'delingsøkonomi' betyder, at broderparten tilfalder kapitalisten, og at din arbejdskraft og dine rettigheder bliver parteret.

Specielt siden årtusindskiftet er forskellige former for gratistjenester og resurser, som ikke har profit, men deling som grundidé, eksploderet. Alle kan tage det i brug, og alle med kundskab kan bidrage til videreudvikling og til at hjælpe andre. Tanken er i udgangspunktet strålende og er en trussel mod monopolernes magt og patentrettigheder.

Et digitalt kollektivbrug

Dette har været specielt synligt inden for forskellige typer software, netfora, webplatforme eller mobilapplikationer, hvor udviklere og brugere driver projekterne frem gennem forskellige former for samspil. Dette antager mange former, men fællestrekket er gensidig nytte. Fællesskabet stiller resurser til rådighed for dig, og du bidrager tilbage til fællesskabet, når og hvis du kan. Succeshistorien Wikipedia er den bedst kendte. Men tankegangen går igen overalt, hvor folk tilbyder deres kundskaber uden andre forventninger, end at andre gør det samme.

Kampen mod de restriktioner, som de store monopoler lægger på deling af

film, musik (DRM), bøger og andre tjenester, er en del af det samme. Creative Commons, Open Source osv. er juridiske udtryk for denne type fælles virksomhed.

Meget er blevet finansieret gennem stiftelser, som drives på et mere eller mindre ideelt grundlag, og som finansieres frivilligt af dem, som bruger tjenesterne. Andre former for finansiering er 'crowdfunding', det vil sige, at folk involverer sig ved at give mange små bidrag til for eksempel et defineret filmprojekt.

Det som sker, er nok en gang et vidnesbyrd om, hvordan kimen til nyt samfundssystem sprænger sig frem inden for kapitalismens trange rammer; det vil sige, at produktivkræfternes udvikling truer med at sprænge de rådende produktionsforhold, således som Marx forklarede.

Kapitalistisk 'modkultur'

Men kapitalismen har vist sig ekstremt tilpasningsdygtig, når det gælder om at absorbere udviklingstendenser, som er en trussel mod selve systemets eksistens. En kapitalisme med svigtende profitmarginer og fare for kapitaltørke er på jagt efter at omfavne alt – også områder, som i deres karakter er anti-

kapitalistiske. Kapitalismen som system har en ekstrem tilpasningsevne og fleksibilitet. Tænk bare på, hvordan det, som i sin tid var udtryk for ungdommens frustration, såsom oprørsk rock og senere hiphop/rap, effektivt er blevet kanaliseret ind som naturlige dele af musikindustrien.

Kombinationen af 'vennetjenester' og ny teknologi gør det muligt for storkapitalen at sætte sig på delingstjenester som transport (Uber/Haxi) eller overnatning (Airbnb). Forskellige streamingtjenester af typen Spotify eller Netflix er groet frem af det, som først var mere eller mindre ulovlige delingstjenester for musik og film; de mest kendte er Napster og The Pirate Bay ('Sørøverbugten').

I sin enkleste form er der opstået organiserede nabetjenester i form af delebiler, boligbygning eller børnepasning. Men straks når denne type virksomhed udvikler sig over et vist lokalt niveau, kræves der stor administration, omfattende kapitalindsprøjtning og effektiv markedsføring, for at det skal fungere. Her ser kapitalen nye muligheder. Dermed kan selskaber som Uber eller Airbnb opstå som 'koordinatorer' af udbydere verden over.

Kampen om ungdommen

Det specielle med tjenester som Uber og Airbnb er, at de på alle måder virker moderne og attraktive, specielt for ungdommen. Det giver nogle indtægtsmuligheder i et Europa, hvor mellem 15 og 50 procent af de unge ikke har et job. Omvendt er de som regel langt billigere alternativer end ordinære tjenester for unge med få penge.

Dermed er det enkelt for borgerskabet at lokke ungdommen til at sluge nyliberal, kapitalistisk ideologi om 'individets frihed', 'billigst er bedst' osv.

I tillæg kan det gives en 'progressiv' indpakning med tilslutning fra forskellige småborgerlige miljøer. Denne type tjenester kan også promoveres med, at deling er fint og desuden miljøvenligt.

Ungdommen er dem, som først tager den nye teknologi i brug, og som driver nye kulturudtryk frem. Det er ikke tilfældigt, at finansminister Siv Jensen (Fremskrittspartiet) inviterer lederne for norske ungdomspartier til diskussion om, hvilke love og regler som skal gælde for delingsselskaber som Uber og Airbnb.

Det småborgerlige frihedsbedrag

Dette er den småborgerlige frihedsilusion om, at alle kan være sin egen 'arbejdsgiver'. Freelancesamfundet, hvor du kan have fem-seks forskellige job og 'arbejde, når du vil', er den småborgerlige drøm. Desværre lader store ungdomsgrupper sig blænde af illusionen, også mange, som opfatter sig som progressive, radikale og 'grønne'.

Det, som begyndte som en folkelig modkultur, kan udnyttes til både at generere profit og samtidig skabe et samfund af retsløse løsarbejdere. Teknologien har åbnet for en moderne variant af dem, som før i tiden stod i kø for at få en dags job, med den forskel, at det nu fremstår som folkeligt, ungdommeligt, socialt og miljøvenligt.

Vinder NHO [Norges arbejdsgiverforening] og Uber de unge, så vinder de også på lang sigt. Hele det arbejdende flertal – inklusive de glade freelancere – bliver taberne.

Myten om Uber og Airbnb

Uber fremstår udadtil som en kreativ app, som er nyttig og praktisk for alle. I virkeligheden er der tale om en internationaliseret pirat-taxivirksomhed. Uber er forbudt i nogle lande og under efterforskning i andre. Til trods for at selskabet selv vedgår, at de 'opererer i en gråzone', er Uber optaget som medlem af NHO-afdelingen Abelia, og NHO-chefen Kristin Skogen Lund bestiller Uber-taxi med fuld pressedækning.

Hun ville aldrig have gjort det samme med en ordinær pirat-taxi. Erhvervstransportloven kræver licens for persontransport mod vederlag på offentligt sted. Men en norsk domstol er kommet frem til, at en mobil-app ikke er et offentligt sted!

Uber, Airbnb og tilsvarende delingstjenester har ikke oplysningspligt over for myndighederne, og skatteetaten er derfor prisgivet, at udlejerne og 'chaufførerne' selv opgiver indtægterne. Skat-

Kapitalistisk 'deleøkonomi'

temyndighederne siger, at de er i 'aktiv dialog' med disse tjenester. Hvordan norske skattemyndigheder skal lægge hånd på den del af fortjenesten, som bliver ført ud af landet, har ingen noget svar på foreløbig.

En milliardvirksomhed

Uber er værdsat til over 500 milliarder [norske] kroner. I New York er der nu flere Uber-biler, end der er Yellow Cabs. I San Francisco, hvor Uber har sit hovedkvarter, har det lokale taxiselskab indleveret konkursbegæring. Billedet af en lille Klodshans, som narrer trolten, så eventyret ender lykkeligt, er et blændende bedrag.

Airbnb har en lignende fremtoning som en nyttig tjeneste for dem, som vil tjene nogle hundrelapper på at udleje dele af sin bolig. Forskellen mellem dem er, at Uber særlig truer titusinder af små selvstændigt næringsdrivende, mens Airbnb er i færd med at blive en udfordrer til de store hotelkæder. Når Airbnb presser overnatningspriserne ned, vil hotelkæderne garanteret svare igen med

at presse løn, pension og arbejdsvilkår for de fastansatte i hotel erhvervet.

Paradokset for liberale, som hylder denne udfordrer til de store og etablerede virksomheder, er, at Uber og Airbnb på kort tid kan udvikle sig til at blive et større monopol end konkurrenterne. Når Uber har knust alle eksisterende hyrevognscentraler og -selskaber, hvad er der så tilbage af 'den frie konkurrence'?

Job, som forsvinder

Ny teknologi har altid fjernet job, samtidig med at en del nye er blevet skabt. Men meget tyder på, at processen går meget hurtigere end før. Forskningsinstituttet Oxford Martin School kommer med dramatiske spådomme om, hvordan teknologien vil gøre millioner af job overflødige.

Det bliver hævdet, at omkring 47 procent af alle job i dagens USA har høj sandsynlighed for at blive automatiseret bort i løbet af 20 år. Statistisk Sentralbyrå anser, at 33 procent af jobbene i Norge med stor sandsynlighed bliver automatiseret væk i løbet af samme periode.

I udgangspunktet er den rivende teknologiske udvikling udtryk for, at produktiviteten er blevet så stor, at arbejdsdagen kunne kortes ned til fem-seks timer for alle. Men sådan fungerer kapitalismen ikke. Det vil i stedet give en hær af ufaglærte uden chancer på jobmarkedet.

Robotjournalistik

Til forskel fra tidligere er det ikke bare arbejderne i industrien, som bliver overflødige og rationaliseret væk. Stadig flere i de såkaldte mellemlag lider samme skæbne. Robotjournalistikken har gjort sit indtog i mange mediehuse, og stadig flere journalister bliver enten sat på gaden eller får 'tilbud' om at levere stof på freelancevilkår. Store nyhedsbureauer som Associated Press (AP) bruger allerede teknologien til at autogenerere notitser og småstof såsom vejrudsigter eller finansrapporter.

Den samfundsmæssigt nødvendige arbejdstid bliver mindre, også for en række tjenester og ikke bare i vareproduktionen. Det er som udgangspunkt godt for folk – hvis vi havde levet under socialistiske produktionsforhold. Under kapitalismen betyder det derimod, at endnu flere bliver arbejdsløse, og at flere af dem, som har arbejde, bliver løsarbejdere med få eller ingen af de rettigheder, som har været indbagt i socialdemokratiets 'norske model'.

Det som sker, er endnu et bevis på revolutionens og kommunismens nødvendighed – og på hvordan kapitalismen formår at afspore arbejderne og folket fra at tage den nødvendige kamp for at erobre samfundsmagten og kvitte de kapitalistiske udbyttere.

Arbejderklassens svar

For arbejderklassen og kommunisterne understreger denne udvikling betydningen af den ideologiske kamp ved siden af den økonomiske og politiske klassekamp. 'Maskinstorm' og krav om at skruer kapitalismen tilbage til et tidligere historisk stadium er et blindspor. Det socialdemokratiske udstillingsvindue i Norden fra slutningen af forrige århundrede kommer ikke tilbage, af historiske og politiske årsager, vi har forklaret i andre sammenhænge [også her i Kommunistisk Politik, o.a.].

Det gælder om at bevidstgøre arbejderklassen og ikke mindst ungdommen om, at den kapitalistiske 'delingsøkonomi' er en illusion, som leder direkte ind i løsarbejdersamfundet, og som skaber nye og andre former for monopoler. Hånd i hånd med delingsøkonomiens indtog ser vi den kapitalistiske velfærdsstats forvitring og snarlige sammenbrud.

Den eneste reelle delingsøkonomi og den eneste bærekraftige velfærdsstat er at finde i socialismen, arbejderklassens egen statsmagt, hvor den private ejendomsret til produktionsmidlerne og friheden til at udbytte andres arbejdskraft er afskaffet.

*Først publiceret på Revolusjon.no
Oversat af Kommunistisk Politik*

Hvad der sker i Haiti, er en ægte antiimperialistisk folkeopstand

Af Carlos Aznárez

Det mishandlede Haiti står i en situation, hvor en folkeopstand truer imperialismens planer. I den følgende beretning af Carlos Aznárez beskrives kulminationen på protesterne mod fupvalget den 24. januar og den antiimperialistiske karakter af den endnu uafsluttede opstand.

Port au Prince og andre haitianske byer var i dag (24. januar 2016) skueplads for den største folkelige opstand i årtier i det hårdt lidende Haiti.

I titusindvis af demonstranter er gået på gaderne for at vise deres afsky for den nuværende regering med Michell Martelly i spidsen. Han havde, i modstrid med hvad det store flertal mente, besluttet at fastholde søndag den 24. januar for at gennemføre sin 'valgmaskerade', som oppositionspartierne havde døbt det såkaldte præsidentvalg.

Men en voldsom larm begyndte at rejse sig fra byens fattigste områder og nåede med en voldsomhed uden fortilfælde frem til de fornemme residenser i Pétion-Ville: Det er et folk, der besidder sin fulde modstandskraft og står loyalt over for sine rødder i uafhængighedskampen og opstanden mod slaveriet i 1804, som har rejst sig.

Det vil udløse en antiimperialistisk offensiv og skrive et 'SÅ ER DET NOK' med store bogstaver i historiebøgerne.

Så er det nok! med at bruge Haitis territorium som et invasionslaboratorie for USA og dets allierede.

Så er det nok! med invasionsstyrker fra MINUSTAH, som i skærende modstrid med snakken fra de ansvarlige om at 'hjælpe det haitianske folk ved at gennemføre en humanitær mission' udelukkende har stået for aktiv undertrykkelse, besættelse, krænkelser af børn og piger begået af soldater, der er trænet til at dræbe, og overførsel af kolera i en

epidemi, der kostede titusinder livet.

Så er det nok! med latinamerikansk medvirken og medskyld i invasionstyrkerne fra FN. *Så er det nok!* med forhånelser og internationalt hykleri udledt af de skændige 'hjælpemissioner' anført af den folkemorderiske Bill Clinton, hvis eneste formål er yderligere at befæste det haitianske folks lænker af afhængighed og dominans.

Derfor er Haiti i de seneste uger trådt ind i en før-revolutionær situation, der har resulteret i en omfattende opstand fra folkemasserne i disse dage.

Stillet over for kriminelle stædighed fra Martelly og hans håndlangere, som fastholdt, at det såkaldte valg alligevel skulle gennemføres, og (med nogle få undtagelser) 'oppositionspartiets' spark over skinnebenene, besluttede tusinder af unge at tage fremtiden i deres hænder og begyndte at marchere gennem gaderne.

Først fredeligt med råb og slagord mod valgmyndighederne og med krav om præsidentens tilbagetræden, men så med det logiske og nødvendige voldelige modsvar til det brutale politi og MINUSTAH-soldaterne, der begyndte at mobilisere til at undertrykke bevægelsen.

Et sådant voldeligt modsvar opstår altid under bestemte omstændigheder og møder altid afvisende reaktioner fra dele af småborgerskabet og fra oligarkiet (og tilmed hos nogle dumme folk til venstre), som ikke kan forstå, at folkets tålmod har sine meget klare grænser.

I dagens Haiti er alt, hvad folket gør i selvforsvar mod korrupte politikere og uniformerede invasorer, mere end berettiget.

Eksempler fra de seneste timer er overbevisende: Studenter, arbejdere og kæmper fra alle generationer krydsede Saline-boulevarden og stormede Bel-Air-distriktet ved Delmas-gaden, mens de råbte *'Martelly må gå af! Vi er regeringer!'*

På Saint-Pierre-pladsen angreb politi og en del af de 'fredsbevarende' MINUSTAH-soldater folkemængden med gas, gummikugler og sprøjtede med væsker, der irriterer øjne og hud, men de unge veg ikke tilbage og begyndte at bygge barrikader og opstille vejspæringer af bildæk.

Molotovcocktails, sten og lignende var svaret på de uniformeredes vold, og i løbet af nogle minutter blev det umuligt at ånde i den gasfyldte atmosfære, hvad der udløste et vildt kaos. Biler blev brændt af, regeringspartiets lokaler ødelagt, mens beskeden lød, at "nu fortsætter det, det er folkemagt".

Da en massiv sværm af demonstranter invaderede 'Martellys bastion' i rigmandskvarteret Petion-Ville, lukkede de handlende deres døre, og nogle fanatikere fra Martellys parti bankede en ung mand, som hurtigt blev forsvaret af

andre, mens den folkelige vrede brød igennem med fuld styrke mod køretøjer og nogle regeringslokaler.

Det var nøjagtig på det tidspunkt, at en nyhed spredte sig i mængden som en steppebrand: "Regeringen har af sikkerhedsgrunde besluttet ikke at gennemføre valget den 24."

En glædeseksplosion bredte sig tordnende ud over landet, og slagordene med krav om, at Martelly går af, blev flerdoblet. 'Hvis han ikke går af, går ingen hjem,' råbte en af de haitianske kæmper fra taget på en lastbil. Og tusinder af arme blev løftet til et V-tegn for sejr.

Dette er, hvordan det faktisk ser ud – på trods af forlielser og mediefordrejninger – i en nation, som Latinamerika og Caribien skylder så meget. Blandt andet de frigørelsens vinde fra 1804, som

oplyste vejen til de følgende kampe for uafhængighed.

Hvad der nu er brug for, er, at der i alle de lande, hvor dårlige regeringer var med til at sende tropper til at invadere Haiti, bliver gjort alt, hvad der er muligt, for at afslutte denne skændsel én gang for alle. Og at de folkelige organisationer på hele kontinentet styrker deres konkrete solidaritet med dem, som med alle midler kæmper i gaderne for den endelige uafhængighed.

Summary Latinoamericano, 23. januar 2016

WikiLeaks udlover dusør for sandheden om TTIP

WikiLeaks har lækket forhandlingspapirerne for både TTP og TISA, men detaljerne om TTIP mangler. Alle aftaler forhandles i dybeste hemmelighed, for viden om deres indhold avler modstand, udtaler Julian Assange, der på vegne af WikiLeaks har udlovet en dusør på 100.000 euro for oplysningerne.

De store linjer er kendt, men detaljerne mangler om det ene 'T' i det store amerikanske projekt for økonomisk verdensherredømme, der udgøres af de tre store T'er: TTP, TISA og TTIP. Sikkerhedsforanstaltningerne er kolossale. F.eks. har parlamentarikere kun tilladelse til at se papirerne i korte perioder i de særlige læserum uden muligheder for at tage kopier eller notater.

et led i USA's kamp for verdensdominans sideløbende med den militære indkredsning af Rusland og Kina.

Samtidig kan det også være i USA's og EU's imperialistiske økonomiske interesse at åbne landene som markeder på nye principper. Kina er positiv overfor at tilslutte sig både TTP

og TISA, og EU Parlamentet har for nylig stemt for, at Kina, som EU's næststørste handelspartner inddrages i TISA-forhandlingerne.

WikiLeaks har netop udgivet en ny video, hvor de bl.a. lancerer deres dusør og kampagne for at få adgang til det konkrete og detaljerede indhold af TTIP. Her beskriver de tre T'er som

og TISA, og EU Parlamentet har for nylig stemt for, at Kina, som EU's næststørste handelspartner inddrages i TISA-forhandlingerne.

De tre store handels- og investeringsaftaler blev lanceret under Obama i en periode, hvor USA havde mistet kontrol i WTO til nye økonomier, og udviklingslandene krævede deres globale rettigheder. Deres træk var at stoppe Doha-forhandlingerne og kaste deres handelsaftaler på bordet som alternativ. Aftaler, hvor multinationale firmaer overtager retten til at sætte verdens regler på stort set alle områder. Hvor reguleringer af miljø, arbejdsforhold, magten over sundhedsvæsenet, vandforsyning, uddannelse og lønforhold overtages af storkapitalen.

Folkelig undersøgelse af Danmarks krige: Tribunalforeningen stiftet

På generalforsamling den 30. januar 2016 blev "Tribunalforeningen til undersøgelse af Danmarks krige i Irak og Afghanistan" stiftet. Dermed bliver en folkelig undersøgelse af Danmarks krige muliggjort. Et bredt initiativ arbejder nu frem mod et tribunal, der kan fortsætte hvor den officielle Irak- og Afghanistankommission blev stoppet og med foreningens dannelse er grundlaget skabt for et uafhængigt tribunal til undersøgelse af dansk krigsdeltagelse i Irak og Afghanistan.

Johan Kirkmand blev valgt som formand. Han udtaler om Tribunalforeningen:

"Tribunalet er ikke en isoleret tanke blandt krigsmodstandere, for det er et demokrati-projekt at få baggrundene for krigen oplyst. Der er et voldsomt misforhold mellem politikernes snak om at udbrede demokrati i fjerne lande, mens de samtidig lukker af for det herhjemme. Det kan jeg slet ikke få til at hænge sammen."

Ønsket om en undersøgelse af Danmarks krige er markant og bredt ønsket fra mange sider. Senest har Caspar Stefani, der var konstabel i Afghanistan og nu er formand for Konservativ Ungdom i København, efterlyst et opgør med krigen i forbindelse med at regeringen taler om at indsætte specialstyrker i Syrien. Ligesom FN's Komité Mod Tortur anbefaler, at et uafhængigt organ skal undersøge de danske fangeudleveringer i Irak. Det er på høje tid at få genoptaget undersøgelserne.

Tribunalet er ikke tænkt som en krigsforbryderdomstol med dømmende funktioner, men sigter mod at få belyst og dokumenteret hele forløbet der førte til at Danmark gik i krig i Irak og om krigens love blev overholdt i de to krige. Tribunallet skal arbejde partipolitisk neutralt, uvildigt, evidensbaseret og sagligt. Borgerinitiativet har ikke de samme muligheder for at få indsigt, som den nedlagte officielle kommission havde - men når Folketinget ikke har villet påtage sig opgaven må andre søge at løfte denne.

Johan Kirkmand

"Retssagen mod statsministeren blev i 2010 afvist af Højesteret, og undersøgelseskommissionen stoppet. Et tribunal bestående af uafhængige personer med relevant faglig tyngde og stor personlig integritet vil kunne rette op på denne fatale mangel på gennemsigtighed og viden i det danske demokrati." - siger advokat Bjørn Elmquist, der støtter tribunallet.

Tribunalet vil sætte følgende tre punkter til undersøgelse:

- * om Danmarks deltagelse i krigen i Irak var lovlig i national og international sammenhæng,
- * om der blev begået ulovligheder i henhold til internationale konventioner og "rules of engagement" i forhold til krigsfanger (og civile) og, i fald dette er tilfældet
- * om nogen kan drages til ansvar for ulovlighederne

I bestyrelsen for Tribunalforeningen kom Dina Hashem, Johan Kirkmand, Jørgen Witte samt fra den jyske initiativgruppe Carsten Andersen, Hasse Schneidermann, Helge Ratzer og Tine Spang Olsen. Lene Junker og Tue Magnussen blev suppleanter. Med Johan Kirkmand som formand konstituerede bestyrelsen sig desuden med Carsten Andersen som næstformand. Tribunallet forventes at begynde sit undersøgende arbejde næste år.

Følg med på facebook

Tribunalforeningen (til undersøgelse af Danmarks krige i Irak og Afghanistan)

F. Jensen

borgmester - soc.dem - råber op om det af regeringen indførte omprioriteringsbidrag -medfører store besparelser i Kbh.s kommune. Uden tvivl rigtigt. Udover det er kommunernes styring underlagt stramme tøjler fra budgetlovene, som er en aftale, som i årevis har lagt rammerne for økonomiske aftaler mellem regering og kommuner. Disse besparelser skyldes den tidligere soc.dem.ske regerings tilslutning til EU's finanspagt. Da sagde Jensen intet - men i det korrupte parti han tilhører antager man vælgerne glemmer omstændigheder der række tilbage. Men Nej - synderegistret fra dette parti er alenlangt, - så fortidens synder strækker sig ind i dagligdagens omstændigheder.

N.B.

Nedskæringer er ordet!

Af Poul Andersen/ KPnetBlogs

Hold da helt kæft, hvor jeg er træt af den retorik der bliver hældt ud over os. Specielt fra folketetinget strømmer det ud med nye og mærkværdige ord og begreber. Og også gammelkendte ord har fået ny betydning.

Eksempelvis indeholdt ordet "reform" for år tilbage noget de fleste mennesker opfattede som noget positivt. Noget der var for stramt, f.eks. lovgivningsmæssigt, blev blødt op og blev lempeligere til alles bedste. I dag ved vi at reformer betyder nedskæringer og forringelser for flertallet.

Et af de nyere opfundne ord, "omprioriteringsbidrag", en ordkonstruktion af de mere kreative, har også en ganske uskyldig klang. Vi kender jo alle til at det indimellem kan være nødvendigt at prioritere, men det betyder nu bare at kommunerne skal spare på den borgernære velfærd for at prioritere penge over til nogle der har nok i forvejen, altså igen nedskæringer.

Et ord som "flygtningelandsby" minder jo også om noget harmløst og lidt nostalgisk. Ja, man kan ligefrem for sine indre øjne se flygtninge gå rundt imellem bindingsværkshuse og hygge

sig i solskinnet, men det betyder bare at flygtninge skal stuves væk i interneringslejre, gerne langt ude på landet, løsrevet fra det omkringliggende samfund, uden at have penge til bussen for at komme bare en lille smule væk.

Utallige andre eksempler kunne nævnes på ord der har mistet deres oprindelige betydning, og også på nye ord opfundet til en given lejlighed. Ordene kan dog ikke i længden skjule den reaktionære politik der ligger bag.

Så drop dem!

Deltag i debatten
på kpnet.dk/blogs

VelfærdsallianceDK indkalder til 2 demonstrationer

Onsdag d. 9. marts har VelfærdsallianceDK indkaldt til demonstration foran KL i København. Formålet er at sende et klart signal til KL inden topmødet i Aalborg begynder dagen efter. VelfærdsallianceDK ser denne demonstration som en af forårets vigtigste.

Den skal sende en klart signal til KL om, at omprioriteringsbidraget må stoppes og at fagbevægelsen, brugerorganisationer og alle andre aktører med aktier i den kommunale velfærd siger stop. De seneste års budgetnedskæringer har ramt de kommunale budgetter hårdt, men de er vand i forhold til det vi står overfor, hvis ikke vi får stoppet omprioriteringsbidraget, som regeringen barsler med.

Demonstration i København 9. marts

Til demonstrationen foran KL vil der være politiske taler fra en række fremtrædende personer både indenfor det politiske system og fra fagbevægelsen.

VelfærdsallianceDK opfordre alle til at møde frem fra kl. 17.00 foran KL og sende en klart signal til KL topmødets delegerede inden de mødes næste dag

i Aalborg, hvor Velfærdsalliance DK også vil være til stede fra kl. 08.00 foran Aalborg Kultur og Kongres Center på Europa Plads.

Demonstration i Aalborg 10. marts

Til demonstrationen i Aalborg vil fagbevægelsen tage imod alle delegerede når de ankommer. VelfærdsallianceDK vil også være tilstede og her vil de underskrifter der er modtaget, blive overrakt til repræsentanter fra KL inden det 2 dage lange topmøde går i gang.

Du kan læse mere om demonstrationerne i København og Aalborg på

OKTOBER BOGBUTIK

København
Vesterfælledvej 1B
1750 København V
tlf: 91 86 28 82

Åbningstid:
alle hverdage 15-17.30

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Man-, ons- og fredag
12 - 17.00

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C
Åbningstid:
fredag 14 - 17.00

Elevløn til flygtninge

Inden for rammerne af den danske model foreslår FOA, at der oprettes en ny kategori af elever – integrationselever. De særlige integrationselev-pladser kan søges af personer, der er omfattet af integrationsloven og dermed har opholdstilladelse i Danmark.

En integrationselev-plads er en ekstra elevplads på en dansk arbejdsplads til de flygtninge, familiesammenførte m.v., der har brug for at lære at tale dansk, samarbejde og at begå sig på en dansk arbejdsplads, mens de er i arbejde og forsørger sig selv.

Integrationseleven får en overenskomstaftalt elevløn for sin arbejdskraft, og stillingen kombinerer uddannelse og arbejde. En integrationselev-plads kan maksimalt have en varighed af to år, men længden kan eventuelt variere efter flygtningens konkrete behov.

– Vi kan lide det eller ej. Men i de kommende år vil der være mange tusinde flygtninge, familiesammenførte og indvandrere, som vi ikke kan sende

hjem til fortsat forfølgelse og krig, forklarer Dennis Kristensen.

Dorte Grenaa, formand for Arbejderpartiet Kommunisterne, kalder det 'et meget konstruktivt forslag':

– Det giver flygtninge en reel mulighed for at komme ind på det danske arbejdsmarked, uden at de tvinges til at fungere som løntrykkere, og uden at anfægte mindstelønnen. Det bør kæmpes igennem hele vejen, siger hun.

For integrationseleven skal elevtiden handle om at træne sine evner i at være på det danske arbejdsmarked og lære at være medarbejder på en dansk arbejdsplads ved at være i arbejde.

Det sker med henblik på, at integrationseleven efter elevtiden enten kan

påbegynde ufaglært arbejde, starte i en ordinær elevplads eller være aktivt arbejdssøgende med relevante kvalifikationer. På lige vilkår med andre.

Forslaget tager udgangspunkt i, at et højt antal flygtningene har et uddannelsesniveau varierende fra grunduddannelses-niveau til ingen uddannelse. Mange har begrænset erhvervserfaring fra hjemlandet, og alle mangler dansk arbejdserfaring. Mange er med andre ord ikke klar til de krav, arbejdsgiverne stiller for at ansætte dem.

Kommunistisk Politik Indhold nr. 2 - 2016

TEMA:
FOLKEAFSTEMNINGER
OG REDNINGSPLANKER

Spark EU- og krigs-
politikkerne ud s. 2

EU-modstand stærk i UK s. 4

DiEM25 og PlanB s. 6

Kirurgisk kontanthjælp s. 10

Treparter Lavtløn s. 12

Værdigt liv til alle s. 14

Dødens købmænd s. 16

TISA: EU bestemmer s. 19

Finland under angreb s. 20

Delingsøkonomi s. 22

Hvad sker i Haiti s. 24

Verden ifølge Latuff

Glem ikke den fængslede menneskerettighedsaktivist
og danske statsborger Abdulhadi Al-Khawaja i Bahrain